

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IV-A CIVILĂ
DECIZIA CIVILĂ NR. 1645A
Ședința din publică din data de 25.11.2020
Curtea constituită din:
Președinte: Maria Dalina Oancea
Judecător: Liviu Eugen Făget
Grefier: Marinela Valentina Bojă

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulată de apelantul-reclamant **Liiceanu Gabriel**, împotriva sentinței civile nr. 2983/18.12.2019, pronunțată de Tribunalul București – Secția a III-a Civilă în dosarul nr. 8752/3/2019, în contradictoriu cu intimatul-pârât **Roncea Victor Alexandru**, în cauza având ca obiect „acțiune în răspundere delictuală - pretenții”.

Dezbaterile și susținerile orale au avut loc în ședința publică din data de 28.10.2020, încheierea de ședință de la acea dată făcând parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, dar și pentru a da posibilitate părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de 11.11.2020, 18.11.2020 și 25.11.2020 când a decis următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei civile de față:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București –Secția a III-a Civilă sub nr.8752/3/2019 din data de 27.03.2019 reclamantul Liiceanu Gabriel, în contradictoriu cu pârâții Victor Alexandru Roncea și SC Editura Evenimentul Zilei și Capital SRL București a solicitat:

- obligarea paraților la plata sumei de 50.000 Euro fiecare cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat prin încălcarea drepturilor nepatrimoniale, constând în onoare, demnitate, reputație și imagine prin acuzațiile mincinoase și prin declarațiile denigratoare și defăimătoare susținute în cotidianul Evenimentul Zilei în datele de 21 ianuarie 2019, 22 ianuarie 2019 și 30 ianuarie 2019, acuzații transmise și preluate în aproape toată mass-media;
- obligarea paraților pe cheltuiala lor la publicarea hotărârii judecătorești în cotidianul Evenimentul Zilei inclusiv <https://evz.ro/>, și inclusiv pe pagina de Facebook "evz.ro";
- obligarea paraților la plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu judecarea prezentei cereri;

În motivele cererii se arată că în fapt, printr-o campanie de denigrare, paratul Victor Roncea a susținut în cotidianul Evenimentul Zilei în datele de 21 ianuarie 2019, 22 ianuarie 2019 și 30 ianuarie 2019, în mod public, fără nicio dovadă, următoarele fapte precise, acuzații mincinoase și declarații denigratoare și defăimătoare la adresa reclamantului.

Evenimentul Zilei, 30 ianuarie 2019 "Afacerea privatizării Humanitas de către Plesu și Liiceanu, într-un dosar aflat la CEDO"

"Curtea Europeană a Drepturilor Omului are pe rol o cerere în care este atinsă între altele și privatizarea fostei Edituri Politice a PCR transformată de Andrei Plesu în Editura Humanitas și atribuită prin Ordin de ministru al Culturii, în Guvernul FSN Iliescu-Roman, prietenului și colegului său din Grupul pentru Dialog Social, Gabriel Liiceanu. Mai mult: conform procesului aflat pe rol la CEDO în Afacerea Humanitas a fost implicat și un alt membru al GDS și totodată al Consiliului Frontului Salvării Naționale (CFSN): cunoscutul activist Gabriel Andreescu.

Dacă DNA ar lua la puricat operațiunile ilegale ale tuturor guvernelor post-decembriste, Andrei Plesu ar trebui să fie invitat pentru a da explicații, alături de Petre Roman și Ion Iliescu, nu numai despre mineriada din 1990. În contextul în care Plesu și-a publicat toate cartile la

Editura pe care i-a facut-o cadou prietenului sau Liiceanu, conflictul de interese ar putea fi cea mai mica infractiune la care s-a dat, ca ministru al Guvernului FSN-GDS. Guvern rezultat din conspiratia „grupului preconstituit anterior datei de 22 decembrie 1989”, ca sa citam din Comunicatul Parchetului General cu privire la punerea in miscare a actiunii penale fata de inculpatul Ion Iliescu si compania lui sub aspectul savarsirii de infractiuni contra umanitatii. „Ilegalitati nesfarsite ” pentru GDS

Dupa publicarea de catre EvZ a materialului despre 'infiintarea Grupului pentru Dialog Social de catre un agent KGB - Silviu Brucan- si unul al Ungariei comuniste - Alin Teodorescu, de mana cu Plesu si Liiceanu, s-au ridicat mai multe aspecte legale, pe care am dorit sa le sintetizam, conform unei opinii avizate. Una dintre cele mai avizate. Este vorba de Valerian Stan, fondator al CADA in 1990 fost sef al Departamentului de Control al Guvernului CDR, pozitie din care a inițiat primele actiuni de anticoruptie la nivel înalt, care vizau devalizarea statului de catre demnitari ai acestuia, fost director de programe si vicepreședinte al Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului in Romania-Comitetul Helsinki (APADOR-CH), fost președinte al Alianței Civice, colaborator al Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului in România la elaborarea unor proiecte legislative si pentru redactarea de sesizări penale specifice s.a.m.d., in prezent membru al Consiliului director al Fundației Centrul de Resurse Juridice (CRJ). Astfel am aflat si faptul ca ilegalitățile prin care s-a făcut „transferul de proprietate” al Editurii Politice a PCR „au fost practic nesfarsite - lucruri de neimaginat in ordinea de drept de atunci” sau de acum. Filiera Brucan-Plesu-Liiceanu

Reamintim pe scurt faptele, dovedite prin documente apărute in exclusivitate in EvZ: La data de 8 ianuarie 1990, Silviu Brucan fondator al Grupului pentru Dialog Social, in calitate de reprezentant al Consiliului Frontului Salvării Naționale le aproba colegilor sai de Grup, Gabriel Liiceanu si Alin Teodorescu, sediul impozant din Calea Victoriei 120, care aparținuse UTC (pentru Nicu Ceausescu) si care fusese trecut in acte in administrarea Ministerului Culturii, respectiv a Muzeului National al Salului „Dimitrie Gusti”. La data respectiva organizatia nu era constituita legal. Cei doi au preluat patrimoniul de lux al UTC transferat Ministerului Culturii fara acoperirea legii. Inregistrarea ca persoana juridica a GDS a avut loc dupa 22 ianuarie 1990. Tot înainte de infiintarea legala a GDS, Ministerul Culturii, prin Andrei Plesu, la randul lui membru fondator al GDS aproba infiintarea asociatiei si acorda si o subventie financiara neprecizata, in bani din fondurile Ministerului Culturii., pentru functionarea organizatiei sale si a colegilor sai de Grup. Apoi, la 20 februarie 1990. Andrei Plesu, in calitate de Ministru al Culturii, emite Ordinul nr 82, prin care anunta retroactiv, ca de la data de 1 februarie 1990 „se infiintează editura Humanitas” si „cu aceeași data se numește drept director al editurii Humanitas domnul Gabriel Liiceanu”, tovarășul si colegul sau de GDS. Prima librărie Humanitas apare pe domeniul GDS de pe Calea Victoriei 1.20: „Librăria din fundul curții”.

Conform memoriilor artistului Eugen Mihaescu, membru de Onoare al Academiei Romane si fost ambasador al României la UNESCO, totodată cel care l-a găzduit pe Silviu Brucan la New York, in turneul acestuia din 1988, GDS a fost fondat de fapt in casa lipita de cea a lui Plesu, de pe strada Paris, lunga Guvern, unde stătea cumnatul lui Plesu, arhitectul Ascanio Damián, la rândul sau membru fondator al GDS, si unde isi făcuseră cartier general Iliescu si Brucan in zilele „revoluției”. Abuz in serviciu contra intereselor publice, trafic de influenta si alte fapte penale iata opinia avizata a expertului consultat de EvZ in aceasta speța, Valerian Stan: „La vremea savarsirii lor, toate aceste fapte constituiau infractiuni de abus in serviciu contra intereselor publice, infractiuni ce se pedepseau cu închisoare pana la 5 ani. Ma refer la ce-au făcut Brucan si Plesu, In cazul celor care au intervenit pe langa ei, avem de-a face cu infractiunea de trafic de influenta, care se pedepsea cu închisoare pana la 10 ani. In același timp, prin modalitatea concreta in care au fost savarsite, ele mai imbracau si forma altor infractiuni prevăzute si pedepsite la acea vreme de legea penala”. In ceea ce privește sediul GDS. având in vedere ca acesta a fost însușit fraudulos "responsabili de toate cheltuielile statului din cei 29 de ani sunt cei care l-au atribuit ilegal, respectiv Ministerul Culturii in solidar cu Andrei Plesu", ne spune specialistul in anti-coruptie.

Plesu a secretizat Ordinul de atribuire a Editurii PCR lui Luceanu. Pentru fundamentarea unei cereri cu care m-am adresat CEDO, cerere pe care Curtea a comunicat-o în urma cu șase ani Guvernului, am documentat atribuirea Editurii Politice de către ministrul Plesu d-lui Liiceanu, editura care a devenit Editura Humanitas. Și care a adus apoi, din 1990 și până azi, frumoase beneficii și d-lui Plesu și atâtor membri ai GDS. ", afirma Valerian Stan. pentru a ne furniza apoi și o informație care ar trebui să dureze puțin, cu apa rece, apologetii celor doi intelectuali de rasă și de casă ai tuturor regimurilor: „Illegalitățile prin care s-a făcut acest «transfer de proprietate» au fost practic nesfârșite - lucruri de neimaginat în ordinea de drept de atunci. Ordinul d-lui Plesu nu doar că n-a fost publicat niciodată în Monitorul Oficial, după cum aveam să descopăr cu ocazia de care spun, potrivit "dispozițiilor interne" ale Ministerului era stabilit inclusiv ca «acest document nu se fotocopiază și nu se scoate în afara instituției» ". Dacă îl studiem puțin, înțelegem și de ce.

Ordinul în cauză, nr. 82, prezintă niște ciudățenii: el este semnat și stampilat pe 19 februarie 1990 dar înregistrat pe 20 februarie și se referă la viitor la o acțiune care deja s-a desfășurat, de la 1 februarie, în baza unei Hotărâri din... 5 februarie. Dar, totuși, de ce trebuia ținut secret? Poate doar pentru a triumfa minciuna. Pentru că nu mai departe de acum doi, Mircea Vasilescu, fost redactor șef al revistei lui Andrei Plesu „Dilema Veche”, mintea printre dinți înfr-o luare de poziție (drepti) pentru patronul său, afirmând că, citam, „Dl Liiceanu a fost de fapt numit director la fosta Editura Politică: administrativ și birocratic, asta-i adevărul, pe baza de documente. Denumirea u Humanitas» (și nu doar denumirea) a apărut după. Dar, după cum sta scris în Ordinul care trebuia să rămână secret, adevărul „pe baza de documente.” sta tocmai invers: începând cu data de 1 februarie se înființează Editura Humanitas și cu aceeași dată se numește în funcția de director Liiceanu, cu un salariu de 5610 lei și o indemnizație de conducere de 300 lei, ocazie cu care editura nou înființată preia patrimoniul Editurii politice (document atașat). "

Pomanagii tuturor regimurilor

Mircea Vasilescu este normal să mintă. Din 1993, Ion Iliescu i-a oferit lui Andrei Plesu plata integrală a revistei „Dilema”, cu salarii, angajați intelectuali (sau intelectuali angajați?), șoferi, mașini, sediu, birouri, secretare, căldura, electricitate, apă caldă, hârtie igienică, tipar, portar. Era vremea când Iliescu limita apariția ziarului „România liberă” prin stoparea difuzării hârtiei de tipar de la unicul distribuitor, Fabrica Letea. La „Dilema” nu existau însă... dileme existențiale. Salariul gros, inclusiv al lui Mircea Vasilescu, revărsat din buzunarele contribuabililor în conturile intelectualilor, curgea valuri. Chiracide ideologica decontată de Fundația Culturală Română a mers peste un deceniu, și sub Constantinescu și apoi, din nou, sub Iliescu. Ar putea oare un contabil bun să facă un total, pentru o firmă cu zeci de angajați și o publicație cu cheltuielile aferente, timp de 11 ani? Oare se putea face un spital pentru copii bolnavi de cancer din banii aceștia?

Afacerile GDS, FSN și Humanitas, la CEDO

Patrimoniul exact al celei mai importante edituri din România, responsabilă de tipărirea color la calitate de lux a „Operele” lui Nicolae Ceaușescu, sub atenta îngrijire a lui Walter Roman, tatăl lui Petre Roman, a rămas până azi necunoscut. Jurnalistul Ion Spanu afirma în Cotidianul că patrimoniul Editurii Politice era format și din „mijloacele- fixe (inclusiv tipografie color) și mobile existente la acea dată. Nimeni nu a spus niciodată că bani erau în contul celei mai bogate edituri din România, știindu-se că Editura Politică era chiar editura PCR”. Chestiunea aceasta se regăsește, sub un anumit aspect, chiar și într-o cauză aflată în prezent pe rolul CEDO. Este vorba în principal despre un proces care, în prealabil, a avut loc în țară și a vizat libertatea de exprimare. În cererea depusă pe masa judecătorilor de la Strasbourg, se arată că un personaj cu rang înalt din CFSN și CPUN a „ajutat și el” la „privatizarea” Editurii Politice, și apoi a devenit membru al GDS - coleg cu Plesu și Liiceanu, deci

Am corelat această informație cu documentarea pe care am avut-o întocmită pentru apărare în procesul pe care Gabriel Liiceanu mi l-a intentat mie și colegului Ion Spanu pentru

devoalarea grupului de interese GDS/ Humanitas si l-am identificat imediat pe personajul aflat si in CPSN / CPUN si in GDS in persoana lui Gabriel Andreescu.

Ion Spanu ne-a furnizat rapid si un pasaj pe care l-a copiat la Tribunal in timpul desfășurării paralele a procesului nostru, in februarie 2013, si a celui ajuns acum la CEDO. si lucrurile stau asa (rezumam din documente, si folosim prescurtarea numelor si a unor institutii): In timp ce avea calitatea de membru al „organului Suprem al puterii de stat” (Consiliul Frontului Salvării Natonale-CFSN, transformat, la 9februarie 1990 in Consiliul Provizoriu de Uniune Nationala-CPUN). Gabriel Andreescu, alături de colegii sai din Dialog Social (GDS) Gabriel Liiceanu (G.L.) si Andrei Plesu (A.P., acesta din urma ocupând si el la acea data o importanta poziție publica, aceea de ministru de resort, al Culturii), a fost unul dintre autorii controversatei privatizări (inclusiv in beneficiul propriu) a celei mai mari Edituri de stat, Editura Politica. Astfel cum G.A. insusi a arătat prin întâmpinarea sa de la instanța de fond - ca urmare a dezvăluirilor din presa pe tema „privatizării” Editurii Politice si a favorurilor financiare” de care Editura care i-a preluat patrimoniul („Humanitas”) beneficiase, in anii următori, pe seama bugetului public - el s-a văzut nevoit sa recunoască faptul ca, împreuna cu colegul sau de la GDS, G.L., a „creat, la începutul anului 1990”, Editura „Humanitas SRL”, al cărei acționar a si devenit înființarea Editurii „Humanitas” si preluarea de către aceasta a întregului patrimoniu al Editurii Politice au fost făcute prin Ordinul nr 82 din 20.02.1990 al ministrului Culturii de la acea data, A.P., colegul de la GDS al lui GA. si al lui G.L. E

Este foarte important de precizat ca Ordinul menționat nu a fost niciodată publicat iar potrivit „dispozițiilor interne” ale Ministerului „acest document nu se fotocopiază si nu se scoate in afara institutiei” pentru obținerea documentului, pe timpul derulării proceselor din tara a fost nevoie de formularea mai multor cereri către Ministerul Culturii, una dintre acestea urmând un circuit birocratic care a reușit sa ocolească „dispozițiile interne” contrare in mod evident accesului liber la informațiile de interes public.

Foarte important de precizat de asemenea, pentru a se da o aparenta de corectitudine „operațiunilor” si „manevrelor” transferului patrimoniului Editurii Politice către Editura „Humanitas SRL”, inițial a fost înființata Editura „Humanitas” - aflata „in subordinea” Ministerului Culturii si al cărui director a fost numit G.L (de către colegul sau de la GDS, ministrul Culturii). La scurt timp, aceasta Editura s-a „privatizat”, devenind Editura „Humanitas SRL” ~ cea despre care G.A. a recunoscut intr-un articol de presa ca „a participat la crearea ei”, si la care, de asemenea cum a recunoscut pe timpul procesului din tara, a devenit acționar (alaturi de colegii de la Grupul pentru Dialog Social). „Privatizarea” Editurii Politice si „preluarea imensului ei patrimoniu” de către Editura „Humanitas” - inclusiv in beneficiul lui G.A., in perioada când aceasta era membru al CFSN/ CPUN („organ suprem al puterii de stat”) - au fost considerate în repetate rânduri de către presa drept „manevre”, operațiuni „extrem de ciudate”, „subevaluarea Editurii Politice” etc. Mai arătăm ca din articolele menționate (inclusiv al lui G.A.) a reieșit ca Editura la care ei a devenit acționar prin „privatizarea” Editurii Politice, a beneficiat de „favoruri financiare” de ordinul sutelor de mii de euro de la bugetul public.

Un control al Curții de Conturi din primăvara anului 2002 releva faptul ca editura Humanitas SA, patronata de Gabriel Liiceanu si coordonata financiar atunci de economic Ioana Patapievici, soția lui Horia Roman Patapievici a beneficiat de generoase reeasalonari ale datoriilor către Bugetul, de, stat si de, scutiri de la plata penalizărilor de peste 235.000 euro. Cifra de afaceri a Editurii Humanitas este azi in jur de 2(1 de milioane lei iar cea a întregului Grup Humanitas Unde spre 11,5 milioane de Euro. Oare acum ca s-a redresat financiar, ar putea Liiceanu sa doneze cei 235.000 de euro de care a beneficiat de ia stat pentru un spital? Sau, de ce nu, pentru Catedrala Naționala?

„S-au dus vremurile cu Minima moralia”

Conchidem, cu câteva rânduri istorice, despre cum a ratat Plesu sa devină candidatul Convenției Democrate la alegerile din 1992 - si deci, președintele României - pentru ca a vrut sa ramana de mana cu Petre Roman, inculpatul de azi din Procesul Mineriei si al Revoluției. Monica Lovinescu, Jurnal. 1990 - 1993. pagina 253: „Duminica, 21 iunie 1992. (...) Va sa zica

Manolescu nu e eligibil drept candidat al Convenției pentru ca l-a dus Mihnea Berindei] la... socialiștii francezi, dar Plesu, care a rămas până la capăt în Guvernul Roman, da. (...) Plesu trimite prin faxul lui Mihnea o punere la punct: refuza. N-ar accepta decât dacă ar fi candidatul și al Convenției, și al FSN-ului lui Roman! Egal deci în ambiguitatea pe care a cultivat-o din ianuarie 1990 încoace și pe care constat că-a ținut-o proaspătă în frigiderul berlinez de vreo șase luni încoace. S-au dus vremurile cu Minima moralia. "

Seniorul Coposu reproșă Guvernului FSN-GDS monopolul. Politic și cultural

E bine să rememorăm și momentul în care se desfășoară tranzacția Humanitas: suntem după prima mineriadă, când Corneliu Coposu era să fie linșat de hordă de asmuțite asupra PNT de specialiștii FSN în manipulare și operațiuni murdare. Ce cerea bătrânul lider țărănist înainte de a fi asaltat în prima mineriadă și băgat apoi în tancheta de colegi d-lui Andrei Plesu. Petre Roman? Citez din memoriile lui Coposu: „Ca reprezentanții puterii politice să anunțe că, având în vedere schimbarea lor de atitudine și dorința de a intra în competiție cu partidele politice, ei renunță la monopolul puterii politice, uitând să se găsească un sistem provizoriu de exercitare a acestor puteri".

Nu au renunțat. Nici unul dintre ei. Ba au mai instaurat și monopolul cultural. Ne întrebăm, totuși, de ce intelectuali fini ca Andrei Plesu și Mihai Sora membri fondatori ai GDS, nu au tresărit la acel moment criminal din 29 ianuarie 1990 sau la mineriada din 19 februarie 1990, care a demonstrat din nou, dacă mai era nevoie, modalitatea de operare a FSN? Cei doi însoțiți de secretarii lor de stat din GDS și Fundația Soros proaspăt înființată au rămas în continuare, cuminiți, la locurile și în fotoliile lor căldute de miniștri ai FSN, chiar și după sângeroasa mineriadă din iunie 1990 când sângele studenților a împrăștiat sălile devastate ale Universității și Arhitecturii și cadavrele bucureștenilor s-au rostogolit pe caldarâmul din Km 0 al Capitalei României, inclusiv în brațele subsemnatului."

Evenimentul Zilei, 21 ianuarie 2019 "GPS, fondat de Andrei Plesu și Gabriel Liiceanu, împreună cu un agent sovietic și unul maghiar" (J)

Motto: „După noi vom veni tot noi” - Walter Roman. "Secolul XX: Secolul Marilor Revoluții", Editura Politică, 1970. Corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influență, devalizare. Așa s-ar putea sintetiza azi constituirea Grupului pentru Dialog Social (GDS) dacă s-ar aplica grilele din manualul de anticorupție al DNA. Documentele pe care le publicăm în exclusivitate atestă mascarada independenței „anticomuniste” a fondatorilor GDS cât și modalitatea rapace prin care au intrat în posesia unor bunuri ale statului, între care impozantul sediu din Calea Victoriei 120. Clădirea istorică fusese pregătită și înzestrată de CC al UTC sub umbrela unei fantomatice Asociații a tineretului român pentru Națiunile Unite, ca sediu de lux pentru Nicu Ceaușescu, când acesta venea la București. Sediul pus pe tava activiștilor GDS de la cel mai înalt nivel al Frontului Salvării Naționale FSN.

Deși se proclama drept „prima organizație a societății civile constituită legal după căderea comunismului” afișând ca data 31 decembrie 1989, când fondatorii grupului organizat de interese s-au prezentat public la Hotelul Intercontinental, GDS s-a înregistrat legal abia pe 22 ianuarie 1990, având ca reprezentant al parchetului, întâmplător, tocmai o tanără procuroare, pe numele ei Lacrima Ciorbea. Sotul ei, Victor Ciorbea, avea să devină peste puțin timp, din aceeași întâmplare prestabilită, președintele Confederației Naționale a Sindicatelor Libere din România, ulterior CNSLR - Fratia, în prezent sindicat-mamut afiliat Partidului Social Democrat (PSD).

Silviu Brucan, eminenta cenușie

Dacă jurnaliști români și autori străini care au studiat îndeaproape evenimentele din 1989 (ca Burakowski Adam, Gubrynowicz Aleksander și Ukielski Pawel) susțin că ideologul bolșevic Silviu Brucan, considerat de presa britanică („The Times”) drept „eminenta cenușie a FSN” se număra printre membrii GDS încă de la înființare, actele publicate de Ministerul pentru Consultare Publică și Dialog Civic în perioada Guvernării Cioloș atestă indubitabil că fondatorii GDS au fost, într-adevăr: însuși Silviu Brucan, factorul din executivul FSN, secondat de sociologul Alin Teodorescu, viitorul președinte al Fundației Soros și cancelar PSD (făto-

captura). Practic, doi agenți veritabili ai servicii/or de informații sovietice și maghiare, după cum dovedim tot aici.

Peste numai 8 zile de la conferința de presa de la intercontinental Silviu Brucan, de data aceasta în calitate de membru al Consiliului FSN, îi aproba colegului lui de constituire a GDS cofondatorul Alin Teodorescu, alături de împuternicitul Liiceanu, preluarea în patrimoniu, cu tot ceea ce se afla în clădire, a sediului de lux al CC al UTC din Calea Victoriei 120, Și asta nu e tot. Aprobarea pentru înregistrare la Tribunal este data de Andrei Plesu, la rândul lui membru fondator al GDS, dar de data aceasta în calitate de Ministru al Culturii și ca să ființeze mai bine, același ministru membru al GDS își acorda sieși și colegilor săi și o generoasă subvenție financiară. Documentele publicate în premiera vorbesc de la sine. Editura Politica, un cadou ca între prieteni

Să mai amintim și că, peste alte câteva zile, Gabriel Liiceanu, colegul de GDS al ministrului Andrei Plesu, primește de la prietenul său, prin ordin de ministru, și Editura Politica cu tot patrimoniul său.

Ca și în cazul agentului KGB recunoscut Silviu Brucan care aproba, pe 8 ianuarie 1990, darea în folosință gratuită a sediului din Calea Victoriei propriei lui organizații care se va înființa legal pe 22 ianuarie. Gabriel Liiceanu a ajuns director al editurii PCR rebotezate Humanitas, începând cu data de 1 februarie 1990, printr-un ordin dat de prietenul său, pe 20 februarie. Editura la care acestuia i se publica, de 29 de ani, toate volumașele de eseuri adunate din „Dilema”, „Dilema” care a funcționat din 1993, când a fost fondată de Plesu, și până în 2003, tot din banii contribuabililor, atribuiți prin Fundația Culturală Română aflată la vremea respectivă sub patronajul președintelui României, care a fost, în două mandate, nimeni altul decât Ion Iliescu.

Guvernul FSN - GDS

Chiar dacă istoria vorbește despre aceasta prima perioadă „de tranziție, ca fiind sub o guvernare FSN e bine să subliniem că, de fapt, cu doi miniștri în cabinet - Andrei Plesu la Cultura și Mihai Sora la învățământ - plus alți viceministri și secretari de stat, prima administrație fesenistă de după 1989 a fost, în realitate, un Guvern FSN-GDS. Guvern condus de Petre Roman din care nu și-au dat demisia la mineriada din iunie 1990 nici Andrei Plesu nici Mihai Sora, în ciuda tuturor biografiilor falsificate pe care le flutura pe net.

GDS și „Ciuma Roșie”

Deși se pretinde un opozant al „ciumei roșii” Grupul pentru Dialog Social este legat indisolubil de tot ce a însemnat și înseamnă FSN, respectiv creatorii și excrescențele lui, „Forul moral” al „societății civile” este, probabil, cel mai tenebros grup organizat de trafic de influență și control a vieții politice și culturale din România. Ca să revenim la modalitatea prin care s-a înstăpânit pe un bun obținut ilegal, prin corupție la nivel înalt, ilegalitate perpetuată până azi, amintim că, la 23 septembrie 2004 apare Hotărârea Guvernului nr. 1551/2004 prin care se conferă Asociației „Grupul pentru Dialog Social” statutul de „utilitate publică”. Practic, o mare parte din activitatea GDS-ului e plătită astfel din taxele noastre. Semnatar: penalul Adrian Nastase. Cine era „șef al Cancelariei Primului Ministru Adrian Nastase”? Alin Teodorescu. Ca fondatorul GDS și apoi deputat PSD - „ciuma roșie”, fost președinte al GDS (1990 - 1991) și, concomitent, al Fundației Soros (1990 - 1996). Întâmplător și fost informator al Securității. Dar și, conform ultimului șef al CM 0110 „anti-KGB”, faimosul general Victor Neculicioiu, directorul Departamentului Contraspionaj «Tari Socialiste», un dovedit agent al Ungariei. Niște spioni.

În mai 2005, sub Calin Popescu Tariceanu cine se străduiește să-și păstreze GDS-ului sediul gratuit primit de la FSN? Ministrul Culturii, Mona Musca. Întâmplător, și ea, informatoare a Securității. După 10 ani, când se apropie expirarea contractului de gratuitate de 10 ani și se ridică deja discuții publice despre implicarea politică a GDS-ului, cine îi reconfirmă gratuitățile locative din buricul târgului pentru încă 10 ani?

Evenimentul Zilei. 22 ianuarie 2019 "GDS. fondat de Andrei Plesu, și Gabriel Liiceanu, împreună cu un agent sovietic și unul maghiar" (II)

"Corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influență, conflict de interese, devalizare! Astfel identificăm ieri, în prima parte a dezvăluirilor despre constituirea Grupului pentru Dialog Social (GDS), semnele sub care a apărut și a funcționat organizația. Continuăm astăzi să arătăm cine sunt fondatorii Grupului, legăturile lor cu Securitatea sau cu servicii de informații străine și cum au intrat ei în posesia unor bunuri de mare valoare, aflate în patrimoniul statului.

„Informator al Securității”, numitorul comun al multor fondatori ai GDS. Întâmplare sau determinare? În mod cert, determinare! A fost cea mai sigură modalitate ca „dreapta civică” să fie sub control din capul locului. O dreaptă independentă ar fi fost un mare pericol, pentru că nu ar fi putut să fie șantajată, nu ar fi avut cum să joace după cîntec. Informatori și agenți ai Securității Voracii Plesu și Liiceanu

Despre cuplul Andrei Plesu și Gabriel Liiceanu, membri fondatori ai GDS și cei mai aprigi profitori ai tuturor regimurilor, e greu să mai adăugăm ceva, dincolo de cadourile pe care și le-au făcut reciproc din averea statului, de la Editura Politică încoace. Poate, totuși, în comparație cu Ioan Aurel Pop, „colaboratorul Securității” pe linie externă, pentru „supravegherea diasporei” de la... Varna, ar fi cazul să amintim că, pe vremea odiosului regim comunist nu numai că au fost beneficiari ai unor burse cu repetiție la Heidelberg (Republica Federală Germania) când alții nici pașaport până la Ruse nu puteau să primească, dar au făcut zeci de vizite în Occident, sărbătorind chiar și Revelionul la Paris, în repetate rânduri. Împreună cu familiile (sotia sau copilul) și călătorind uneori cu mașinile proprietate personală. Nu o spune Securitatea cea rea ci chiar acum incinerată cu onoruri naționale Monica Lovinescu. Dovezile abundă în Jurnalele ei! Păcat că și sotia lui A. Plesu, Catrinel Plesu, fosta directoare ICR, a fost, și ea informatoare și referendă a DIE.

2} Paratul Victor Roncea prin postările sale în Evenimentul Zilei a reușit să denigreze premeditat și concentrat reclamantul și a transmis informații mincinoase opiniei publice urmărind discreditarea și afectarea imaginii sociale și profesionale a reclamantului, lezând în mod grav drepturile nepatrimoniale ale reclamantului constând în onoare, demnitate, reputație și imagine.

În drept:

Art. 1357, Art. 1358, Noul Cod Civil, Articolul 10 alin. 2) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale. „Art. 72 și urm. Noul Cod Civil, Art. 252 Noul Cod Civil, Art. 253 alin. 3 Noul Cod Civil, Art. 253 alin. 4 Noul Cod Civil, art. 257 Cod Civil. Articolul 1, 2, 3, 4, 5, 9, 10 din Codul deontologic al ziaristului adoptat de Clubul Român de Presă.

În ceea ce privește răspunderea paratei SC Editura Evenimentul Zilei și Capital SRL București care deține publicația Evenimentul Zilei, aceasta este o răspundere determinată pe de o parte de răspunderea pentru fapta proprie în raport de conținutul articolului publicat și de răspunderea pentru faptele paratului Victor Roncea constând în transmiterea unor afirmații mincinoase, denigratoare și defăimătoare.

În aceste condiții în afara de temeiurile de drept prezentate mai sus, parata a încălcat următoarele dispoziții:

Art. 31 din Constituția României «Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice»

Prin analizarea situației de fapt și prin raportarea acestei situații de fapt la temeiurile de drept indicate, este evidentă în cauza îndeplinirea răspunderii civile delictuale, astfel:

a) Fapta ilicită:

Acțiunile din care rezultă caracterul ilicit al faptei au fost prezentate mai sus și constau în acțiunea de defăimare și discreditare a reclamantului, prin invocarea unor acuzații lipsite de orice fundament real și probator. Intenția de denigrare este clară și a creat în conștiința publicului, în mod fals, o vinovăție inexistentă a reclamantului, discreditând reclamantul social și profesional, aducându-i-se grave prejudicii de imagine.

Curtea Europeană a statuat în jurisprudența sa, că libertatea de exprimare, garantată de art. 10 din Convenție, conferită persoanelor cu privire la relatarea unor probleme de interes

general este subordonată condiției ca cel interesat să acționeze cu bună-credință, în așa fel încât să ofere informații corecte și verificate. În plus, CEDO solicită, pentru a proteja libertatea de exprimare, îndeplinirea condiției bune-credințe iar criteriile de apreciere a bune-credinței sunt mult mai stricte atunci când este vorba despre relatarea unor fapte determinate decât atunci când este vorba despre exprimarea unor opinii, pentru că faptele trebuie să fie reale.

În ceea ce privește aspectul bune sau rele credințe Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit o importantă distincție între afirmarea unor fapte determinate și cea a unor judecăți de valoare, urmând a se avea în vedere că "existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de dovedit" {cauza Lingem c. Austriei}.

Raportat la conținutul declarațiilor paratului Victor Roncea în Evenimentul Zilei constatăm că acesta a adus la cunoștința opiniei publice informații ce se încadrează, în principal, în noțiunea de "fapte" precise, determinate, așa cum sunt ele definite de jurisprudența Curții Europene a Dreptului Omului.

"Faptele" prezentate de paratul Victor Roncea în Evenimentul Zilei au fost minciuni și s-au bazat pe fapte despre care paratul știa că sunt neadevurate și prin urmare parații nu sunt protejați de dreptul la liberă exprimare nici pentru fapte mincinoase și nici pentru opiniile bazate pe acestea.

Potrivit Curții Europene existența faptelor poate fi și trebuie demonstrată.

Or, în cazul de față este vorba exclusiv despre fapte precise, determinate (de fapt minciuni) respectiv ca :

- a) "Reclamantul a primit în mod nelegal editura Humanitas (fosta Politică) de la sfat, cu tot cu patrimoniu, printr-o operațiune legală efectuată de către Andrei Plesu.
- b) 1 s-au sters datorii de milioane editurii Humanitas într-un mod cu totul nelegal.
- c) Curtea Europeană a Drepturilor are un dosar în lucru care vizează tocmai aceste ilegalități".
- d) Grupul pentru Dialog Social a fost înființat de Andrei Plesu și Gabriel Liiceanu împreună cu un agent KGB și unul al Ungariei comuniste.
- e) Gabriel Liiceanu a preluat patrimoniul de lux al UTC transferat Ministerului Culturii fără acoperirea legii.
- f) Paratul ar fi fost vinovat de corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influență, conflict de interese, devalizare.
- g) fondatorii GDS, printre care se număra și reclamantul, sunt persoane care au legături cu Securitatea sau cu servicii de informații străine, informatori ai Securității și care au intrat ei în posesia unor bunuri de mare valoare, aflate, în patrimoniul statului."
- h) Grupul pentru Dialog Social este legat indisolubil de tot ce a însemnat și înseamnă FSN.
- i) GDS este, probabil, cel mai tenebros grup organizat de trafic de influență și control a vieții politice și culturale din România
- j) membrii GDS, printre care și reclamantul au intrat în mod ilegal în posesia unor bunuri ale statului, între care impozantul sediu din Calea Victoriei 120 etc.

Reamintim că în conformitate cu jurisprudența Curții, persoanelor care afirmă fapte obiective li se cere în mod legal și legitim să dovedească adevărul/realitatea acestora, anterior afirmării în spațiul public al unor astfel de fapte. Mai mult decât atât, a acuza anumite persoane implica obligația de a furniza o bază reală suficientă și ea inclusiv o judecată de valoare se poate dovedi excesivă dacă este lipsită total de o bază reală {Cumpăna și Mazăre c. României, Ivanciuc c. României}. Paraților le revine obligația de a furniza o bază factuală a respectivelor afirmații. Parații aveau obligația de a verifica, faptele imputate reclamantului. Nu au probat, în niciun mod faptele imputate reclamantului deoarece nu a existat o bază factuală, parații nu au făcut vreo verificare.

Totodată adevărul obiectiv al afirmațiilor nu trebuie să fie singurul criteriu luat în considerare de instanțe în situația în care analizează o acuzație de atingere a reputației sau

demnității, elementul determinant trebuie să fie buna-credința a autorului afirmațiilor, astfel încât să ofere informații exacte și demne de încredere (Radio France c.Franței. Dalban c.României.) Așadar este necesară verificarea cu diligență a realității faptelor invocate, ceea ce parații nu au făcut.

Buna credința a persoanei care se manifestă în spațiul public este relevantă pentru a putea distinge în plan subiectiv între intenția de a transmite informații asupra unor chestiuni ce interesează publicul și cea de calomniere, insultare și discreditare a unei persoane cu intenția de a spune fapte neadevărate. Pentru reținerea bunei-credințe se au în vedere aspecte precum veridicitatea informațiilor, modul în care au fost verificate, implicarea în proces, baza factuală. Toate acestea lipsesc în cazul paraților.

Cu toate că paratul Victor Roncea, pentru articolele publicate în Evenimentul Zilei, trebuia să facă proba verității afirmațiilor sale, atașează prezentei probe de netăgăduit, care erau în spațiul public și care dovedesc că afirmațiile făcute sunt mincinoase.

Cu privire la faptul că reclamantul a primit editura Humanitas (fosta Politică) de la stat, cu tot cu patrimoniu, există de foarte mult timp în spațiul public destule informații din care să rezultă neveridicitatea unor asemenea afirmații.

Cel mai cunoscut dintre acestea îl reprezintă autodenunțul d-lui Andrei Plesu, Ministru al Culturii din acea vreme (copie atașată prezentei) în care arată că la data respectivă a decis prin Ordin de ministru să schimbe numele, profilul și conducerea Editurii Politice. Domnul ministru al Culturii l-a numit pe reclamantul Gabriel Liiceanu director al noii edituri pe care aceasta a redenumit-o Humanitas. Editura, potrivit Ordinului ministrului rămânea în "subordinea Ministerului Culturii". Salariul directorului era același cu al oricărui șef de editură iar "patrimoniul" preluat de Humanitas de la Editura Politică consta într-un spațiu închiriat în Casa Scânteii (actuala Casa Presei Libere) mobilierul aferent și operele complete ale lui Marx, Engels, Lenin și Ceaușescu, plus broșurile de propagandă ale "partidelor frățеști",

S-a explicat foarte clar că editura Politică la care a fost numit director reclamantul Gabriel Liiceanu era doar o "carcasă" care nu avea nici măcar un cont bancar, explicându-se foarte clar în spațiul public că acea editură se susținea numai de "unica și puternică organizație politică- Partidul Comunist" care la data relatării faptelor nu mai exista.

S-a explicat foarte clar de către d-nul Andrei Plesu, în calitate de fost Ministru al Culturii, că numirile noilor directori făceau parte dintr-o campanie de modernizare și emancipare a unor instituții învechite.

De asemenea s-a arătat fără umbră de îndoială ce s-a întâmplat mai departe. Pentru a putea supraviețui Editura Politică - redenumită Humanitas a declanșat un procedeu de autonomizare față de stat, deoarece Statul slăbit la acea vreme nu mai avea posibilitatea să finanțeze editura. Modalitatea de privatizare, aproape singura recunoscută în epoca-MEBO- însemna "trecerea mijloacelor de producție ale unității economice care se vrea privatizată, din proprietatea statului în proprietatea muncitorilor, angajaților sau salariaților".

Prin urmare, toți angajații de la Humanitas au devenit acționari, reclamantul Gabriel Liiceanu a beneficiat la acel moment de 2% din acțiuni.

S-a explicat foarte clar că așa s-a procedat în toate cazurile din acea vreme și s-au dat niște exemple concrete din același domeniu, în care "Scânteia" s-a privatizat devenind "Adevărul", "România Liberă" s-a privatizat de asemenea pastrandu-și numele, etc.

Peste ani Editura Humanitas a devenit o editură prestigioasă, cu un portofoliu de publicații demn de toată lauda, datorită managementului său, fără nicio legătură cu preluarea Editurii Politice, cum afirma în mod fals parații.

Afirmația paratului Victor Roncea în Evenimentul Zilei cu privire la acest aspect, este cu atât mai gravă cu cât era de multă vreme cunoscut în spațiul public că aceasta "informație" este doar o intoxicație născocită de rămășițele propagandei național-comuniste din anii 1990.

Cu privire la afirmația mincinoasă referitoare la faptul că "/ s-au șters datoriile de milioane editurii Humanitas, paratul Victor Roncea cunoaște foarte bine neadevărul susținerilor făcute, în realitate fiind vorba, de aplicarea unei norme legale, care s-a aplicat tuturor persoanelor juridice,

motivata evident de lipsa lichidităților din epoca, a persoanele juridice de drept privat si fala de care se impuneau masuri legale pentru a face sa nu dispară mica societate privata care începea sa prindă rădăcini in România.

In realitate s-a făcut aplicarea unui singur act normativ, respectiv Ordinul nr. 1283/1998 privind aprobarea Procedurii si competentelor de acordare a înlesnirilor la plata impozitelor, taxelor si a altor venituri bugetare administrate de Ministerul Finanțelor, prin care Societatea Comerciala Humanitas SA a beneficiat (ca toate persoanele juridice din acea vreme) de scutirea la plata a majorărilor de întârziere si eşalonarea la,, plata a sumelor reprezentând impozit pe profit, Menționează ca SC Humanitas SA beneficia de aceste înlesniri doar in cazul in care achita sumele datorate, ceea ce a si făcut spre deosebire de trusturile deținute de patronii de presa de propaganda de unde provin si parații. Astfel atașează certificatul fiscal inca din anul 2006 din care rezulta ca SC Humanitas SA nu mai are nicio datorie, situația care s-a menținut in fiecare an pana la data prezentei 2018.

Evident ca nu exista un dosar aflat pe rolul CEDO care sa vizeze aceste aspecte.

De asemenea afirmațiile paratului Victor Alexandru Roncea din cotidianul Evenimentul Zilei au depășit limitele acceptabile, acuzând reclamantul ca a făcut parte/co laborator/informator dintr-o grupare de represiune si teroare folosita de vechiul regim drept instrument al politiei politice (Securitatea) si din forțele oculte continuatoare ale acesteia.

Cu privire la afirmațiile paratului Victor Roncea din cotidianul Evenimentul Zilei referitor la activitatea GDS învederează următoarele:

Grupul pentru Dialog Social (GDS) a fost prima organizație non-guvernamentala libera înființata in România pe 31 decembrie 1989, este o asociație independenta, cu caracter nepatrimonial, care si-a propus si a reușit sa apere si sa promoveze valorile democrației, libertățile si drepturile omului. Grupul pentru Dialog Social este un grup independent, strict informal, care nu se subordonează nici unei grupări politice si care refuza orice colaborare cu cei care au susținut vechiul regim.

Astfel paratul afirma ca Grupul pentru Diaiog Social nu este forul moral al societății civile si este, probabil, cel mai tenebros grup de influenta si control a (!) vieții politice si culturale din România", Astfel paratul Victor Roncea afirma nici mai mult nici mai puțin ca un anume grup de intelectuali ar fi condus, decenii de-a rândul, o teribila si foarte eficienta acțiune de subminare a vieții publice românești: respectivii s-au „vopsit" in culorile dreptei si s-au pretins anticomuniști, dar in fapt au făcut tot timpul jocul FSN-ului (de care au fost si inventați), ai PSD-ului, al Securității, astfel „controlând" eficient nu numai politica, ci si cultura naționala.

De asemenea, GDS beneficiaza numai de folosința sediului sau, folosința obținută in mod legal prin Hotărârea de Guvern, care nu a fost anulata pentru nelegalitate.

Totodată maniera dubitativa de prezentare a informațiilor sau dimpotrivă caracterul cert conferit informațiilor prezentate de parat a fost identificat de CEDO ca o dovada a relei credințe a autorului afirmațiilor.

Putem observa insa ca afirmațiile paratului Victor Roncea in cotidianul Evenimentul Zilei sunt certe, nu lasa loc vreunui dubiu. De asemenea, trebuie avute in vedere aspectele legate de calitatea specifica pe care o are autorul faptei ilicite: Victor Roncea (ziarist) este persoana care prin afirmațiile sale poate influenta opinia publica, mijlocul prin care a fost difuzat mesajul si impactul acestuia (mass-media) publicul ținta si contextul in care s-a transmis mesajul, precum si calitatea persoanei vătămate (aceea a unei persoane care nu are nicio funcție publica.

Afirmațiilor mincinoase au fost preluate de întreaga mass-media. Astfel, având in vedere exprimarea folosita in declarațiile cu adresa directa la reclamant, in cuprinsul cărora s-au folosit in mod evident afirmații mincinoase si denigratoare, nesustinite de dovezi ori informații, apreciază ca parații nu se încadrează in sfera protecției oferite dreptului la libera exprimare si a prejudiciat drepturile si interesele legitime ale reclamantului, fapta sa având caracter ilicit sub incidența articolului 30 din Constituție si art.10 din Convenția Europeana a Drepturilor Omului.

Totodată, Curtea reamintește ca libertatea de exprimare privește nu numai "informațiile" sau "ideile" primite favorabil sau considerate ca inofensive sau indifferente, ci si pe cele care

lovesc, șochează sau neliniștesc (Brasiler c. Franței; Mandyside c. Regatului (inii; Lingens c. Austriei; Jersild c. Danemarcei; Piernom c. Franței) nu și cele care jignesc gratuit și profund o persoană.

b) Vinovăția constă în primul rând în acuzațiile mincinoase și lipsite de orice fundament real și care dovedesc intenția de defăimare și discreditare a reclamantului, Utilizarea acestor cuvinte și expresii defăimătoare bazate de fapte și informații neadevărate la adresa reclamantului, nu au făcut decât să îl prezinte pe aceasta într-o lumină negativă în fața opiniei publice și fața de persoanele care îi cunosc activitatea.

Conținutul acestor declarații, modalitatea de exprimare, cuvintele, denota faptul că paratul Victor Roncea a conștientizat și, urmărit consecințele negative pe care aveau să le producă prin susținerea publică a unor astfel de afirmații.

Analizând atitudinea subiectivă a paratului Victor Roncea în cotidianul Evenimentul Zilei în raport cu afirmațiile sale, observăm că acesta nu a verificat dacă afirmațiile sunt adevărate și nici măcar nu a depus minime diligențe necesare față de circumstanțele date pentru a verifica autenticitatea afirmațiilor.

Prin faptele sale parații au afectat reputația și imaginea profesională dar și probitatea morală a reclamantului, parații conștientizând că declarațiile sale vor fi preluate de alte canale mass-media, conturându-se astfel în opinia publică o imagine negativă și nereală despre reclamant. De asemenea, potrivit art. 1357 alin. (2) Noul Cod Civil, "autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă".

c- Prejudiciul - este născut și actual:

Este vorba de un prejudiciu moral caracterizat de consecințele negative și de implicațiile acestora asupra activității profesionale și în societate a reclamantului. Prejudiciul de imagine este evident atât față de persoanele care îl cunosc pe reclamant și cunosc activitatea profesionista a acestuia cât și față de opinia publică {prin faptul că afirmațiile au fost făcute în public și preluate prin intermediul mass-media, la informațiile respective au avut acces foarte multe persoane}. Prejudiciul adus vieții private inclusiv carierei profesionale a reclamantului persoană fizică este evident.

d) Raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu este implicit demonstrat, afirmațiile paratului Victor Roncea în cotidianul Evenimentul Zilei au cauzat prejudiciul nepatrimonial descris anterior.

În concluzie, este necesară, fiind o nevoie socială imperioasă într-o societate democratică, intervenția autorității judecătorești prin sancționarea autorului acestor afirmații.

Art.75 din Noul Cod Civil prevede că:

"(1) Nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile, care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte.

(2) Exercițarea drepturilor și libertăților constituționale, cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune.

Or, raportat la considerentele de fapt și de drept menționate solicita instanței să retina că afirmațiile paratului Victor Roncea în cotidianul Evenimentul Zilei nu beneficiază de protecția instituită de art. 10 din Convenția Europeană ci dimpotrivă se circumscriu sferei ilicitului civil fiind necesară adoptarea măsurilor pozitive impuse de art.8 din Convenție pentru salvagardarea drepturilor afirmate de reclamant prin cererile chemare în judecată. Sancționarea paraților este prevăzută de lege și urmărește unul din scopurile legitime prevăzute de paragraful 2 al art. 10 din Convenție, respectiv protejarea reputației sau a drepturilor altora, este necesară într-o societate democratică răspunzând unei nevoi sociale imperioase, argumentele fiind pertinente și suficiente iar ingerința este proporțională cu scopurile legitime urmărite.

În drept: art.72, an 73, art.252, 253 alin.4, art.25 7, art. 1357 și urm. Noul Cod Civil; art.8: art.30 alin.6) și 31) din Constituția României; art.10 alin.2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului;

Pârâtul SC Editura Evenimentul Zilei și Capital SRL București a formulat întâmpinare prin care :

1. invoca excepția lipsei calității procesuale pasive și solicita respingerea acțiunii formulate împotriva S.C. Editura Evenimentul și Capital S.R.L. ca fiind formulată împotriva unei persoane lipsită de calitate procesuală pasivă;

2. invoca excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului Liiceanu Gabriel în privința faptelor reprezentate de afirmațiile indicate la literele h) și i) din acțiune, respectiv că "(h) Grupul de Dialog Social este legat indisolubil de tot ce a însemnat și înseamnă FSN" și "(i) GDS este, probabil, cel mai tenebros grup organizat de trafic de influență și control a vieții politice și culturale din România" și solicita respingerea acțiunii formulate de Liiceanu Gabriel cu privire la aceste fapte ca fiind formulată de o persoană fără procesuală activă;

3. pe fond, solicita respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Pârâtul Victor Alexandru Roncea a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată .

Prin încheierea din 28.11.2019 tribunalul a respins solicitarea de disjungere a cauzei și a luat act de cererea de renunțare la judecata formulată de reclamant prin aparatorul sau în privința paratului SC Editura Evenimentul Zilei și Capital SARL.

Prin aceeași încheiere tribunalul a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție accesorie formulată de intervenientul Palada Theodor Mirel.

Prin sentința civilă nr. 2983/18.12.2019, pronunțată de Tribunalul București – Secția a III-a Civilă, s-a respins acțiunea formulată de reclamantul Liiceanu Gabriel, în contradictoriu cu pârâții Victor Alexandru Roncea, ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Reclamantul a investit instanța cu o acțiune în pretenții - întemeiată pe dispozițiile art. 1357 și urm C.civ. precum și art. 72, 252, 253, 257 C.civ., art. 31 din Constituția României, art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cu referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului - susținând ca prin articolele publicate de parat în cotidianul Evenimentul Zilei s-a adus atingere drepturilor sale nepatrimoniale constând în onoare, demnitate, reputație și imagine, depășindu-se limitele libertății de exprimare, fiind astfel îndeplinite condițiile angajării răspunderii civile delictuale.

În dreptul intern, potrivit art. 1349 Cod civil orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane.

Art. 72 din Codul civil reglementează dreptul persoanei la demnitate, statuându-se că este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.

Potrivit art. 75 C.civ. nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte. Exercițarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune.

De asemenea, tribunalul a reținut dispozițiile art. 30 alin. 8 din Constituția României care stabilesc următoarele: "Răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictele de presă se stabilesc prin lege" precum și dispozițiile art. 31 din Constituție care prevăd că "Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice.";

Prevederile dreptului intern trebuie coroborate cu reglementările internaționale în materia protecției drepturilor omului, respectiv Convenția Europeană a Drepturilor Omului care

în virtutea dispozițiilor art. 11 alin. 2 coroborat cu art. 20 din Constituție, este parte integrantă a sistemului român de drept și are aplicabilitate directă în dreptul intern.

Prin urmare, **în aprecierea caracterului ilicit al faptelor se impune analiza raportului dintre art. 8 și art. 10 din Convenție**, respectiv dacă paratul a depășit limitele libertății de exprimare și a adus atingere drepturilor reclamantului protejate de art. 8 din Convenție.

În ceea ce privește dreptul intern, este necesar a se determina dacă limitele prevăzute de art. 75 Cod civil au fost respectate și dacă nu a intervenit o cauză exoneratoare de răspundere în sensul art. 1353 Cod civil- *cel care cauzează un prejudiciu prin chiar exercițiul drepturilor sale nu este obligat să îl repare, cu excepția cazului în care dreptul este exercitat abuziv*.

Tribunalul a reținut de asemenea dispozițiile art. 30 din Constituția României care prevăd că *"libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine"* precum și dispozițiile art. 31 din Constituție care prevăd că *"Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice."*

S-a reținut opțiunea legiuitorului constituant de a stabili limite foarte largi de manifestare a libertății de exprimare, prin instituirea inviolabilității sale, cu rezerva, totuși, că prin aceasta nu se poate aduce atingere demnității, onoarei, vieții private sau dreptului la propria imagine, afectarea acestora din urmă conducând la răspunderea civilă a persoanei care și-a manifestat libertatea de exprimare dincolo de limitele recunoscute prin textul constituțional.

Dreptul garantat de articolul 10 din Convenție nu este însă unul absolut. Paragraful 2 permite restrângerea exercitării acestuia în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra sau chiar împotriva democrației însăși. Restricțiile aduse libertății de exprimare vor fi însă controlate de Curtea europeană prin aplicarea unei serii de principii de interpretare a dispozițiilor articolului 10 din Convenție cristalizate în cadrul jurisprudenței referitoare la acesta. Astfel, Curtea afirmă că limitarea adusă de stat acestui drept este contrară Convenției dacă nu îndeplinește cele trei condiții cumulative enumerate în paragraful 2: a) să fie prevăzută de lege; b) să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de textul Convenției și c) să fie necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea acelui scop (a se vedea în acest sens hotărârea CEDO din 17 decembrie 2004 Cumpănă și Mazăre împ. României, par. 85 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 501/14.06.2005; hotărârea CEDO din 7 octombrie 2008 Barb împotriva României, par. 31 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 304/08.05.2009; hotărârea CEDO din 28 septembrie 2004 Sabou și Pircălab împotriva României, par. 35 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 484/08.06.2005).

Altfel spus, libertatea de exprimare, ca drept esențial într-o societate democratică, nu poate fi exercitată dincolo de orice limite. Ca orice altă libertate socială, ea presupune luarea în considerare a unor interese de ordin general, cum sunt siguranța națională, integritatea teritorială ale statelor contractante, siguranța publică, apărarea acesteia și prevenirea săvârșirii unor infracțiuni, protecția sănătății și a moralei publice, garantarea autorității și imparțialității puterii judiciare, precum și a unor interese de ordin personal, anume reputația și drepturile ce aparțin altor persoane, împiedicarea de a divulga informații confidențiale.

Aceste limitări se concretizează în posibilitatea existenței unor ingerințe ale autorităților statale în exercițiul dreptului la libertatea de exprimare, spre a se realiza scopurile enunțate de art. 10 paragraful 2 din Convenție.

Instanța europeană a subliniat în repetate rânduri că restricțiile la libertatea de exprimare, oricare ar fi contextul în discuție, nu sunt compatibile cu dispozițiile art. 10 paragraful 2 decât dacă îndeplinesc condițiile pe care textul le impune în privința lor.

Conform celor ce rezultă din dispozițiile normei convenționale evocate, exercițiul libertății de exprimare presupune „îndatoriri și responsabilități” și el poate fi supus unor „formalități, condiții, restricții sau sancțiuni”, ceea ce semnifică recunoașterea posibilității pentru stat de a exercita anumite „ingerințe” în exercițiul acestei libertăți fundamentale. Aceste

ingerințe trebuie să îndeplinească anumite condiții, respectiv să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesare într-o societate democratică. „Scopul legitim” este dat de interesele de ordin general și de cele individuale prevăzute de paragraful 2 al art. 10.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a statuat, cu valoare de principiu, că oricine, inclusiv un ziarist, care exercită libertatea sa de expresie, își asumă „îndatoriri și responsabilități” a căror întindere depinde de situația concretă în discuție și de procedeul tehnic utilizat. Recunoscând fără nicio rezervă rolul esențial ce revine presei într-o societate democratică, jurisdicția europeană a reamintit că paragraful 2 al art. 10 din Convenție prevede limitele exercițiului libertății de exprimare, urmând a se determina dacă, în circumstanțele particulare ale cauzei, interesul informării publicului poate trece înaintea „îndatoririlor și responsabilităților” de care sunt ținuți ziariștii în exercitarea activității lor.

Tribunalul a mai reținut ca în jurisprudența Curții se acordă presei un rol indispensabil de **“câine de pază” într-o societate democratică**, cu mențiunea că, deși presa nu trebuie să depășească anumite limite, ținând în special de protecția reputației și a drepturilor celuilalt, totuși îi revine sarcina de a comunica, pentru îndeplinirea sarcinilor și responsabilităților sale, informații și idei asupra unor chestiuni politice, precum și asupra altor subiecte de interes general (a se vedea paragraful 93 din hotărârea Cumpănă și Mazăre, anterior citată, în care se face trimitere la hotărârile CEDO De Haes și Gijssels împotriva Belgiei din 24 februarie 1997, par. 37, Thoma împotriva Luxemburgului, cererea nr. 38.432/97, par. 45, și Colombani și alții împotriva Franței, cererea nr. 51.279/99, par. 55).

Totodată, se impune a fi menționat că, din analiza jurisprudenței Curții, rezultă că, atunci când se află în prezența afirmațiilor critice pe care presa le face cu privire la oamenii politici, fie că aceștia ocupă deja funcții publice sau nu, controlul european este total, iar protecția Convenției este maximă. În acest sens, în hotărârea CEDO din 8 iulie 1986 Lingens împotriva Austriei, par. 42 alin. 2, Curtea consideră că **„limitele criticii admisibile sunt mai largi în privința unui om politic, vizat în această calitate, decât a unui individ obișnuit; spre deosebire de acesta din urmă, omul politic se expune în mod inevitabil și conștient unui control strict al faptelor și afirmațiilor sale atât din partea ziariștilor cât și a masei cetățenilor. El trebuie, prin urmare, să dea dovadă de o mai mare toleranță”**.

Pe de altă parte, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 8 din Convenția amintită *„Paragraf 1 – Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Paragraf 2 – Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora”*.

În jurisprudența sa dată în interpretarea și aplicarea articolului menționat, Curtea arată că noțiunea de viață privată cuprinde elemente care se raportează la identitatea unei persoane cum ar fi numele său, fotografia sa, integritatea sa fizică și morală; garanția oferită de art. 8 din Convenție este destinată, în principal, să asigure dezvoltarea, fără ingerințe din afară, a personalității fiecărui individ în relațiile cu semenii. Așadar, există o zonă de interacțiune între individ și terți care, chiar și într-un context public, poate aparține «vieții private» (a se vedea hotărârea Von Hannover împotriva Germaniei [MC], nr. 59320/00, paragraful 50, CEDH 2004-VI). Curtea a concluzionat că publicarea unei fotografii interferează cu viața privată a unei persoane, chiar dacă această persoană este una publică (Schüssel împotriva Austriei (decizie), nr. 42409/98, 21 februarie 2002 și Von Hannover citată anterior, paragraful 53). Or, **dreptul la apărarea reputației este un drept care, în calitate de element al vieții private, este legat de art. 8 din Convenție** (a se vedea Abeberry împotriva Franței (decizie), nr. 58729/00, 21 septembrie 2004 și Leempoel & S.A. ED Ciné Revue împotriva Belgiei, nr. 64772/01, paragraful 67, 9 noiembrie 2006).

În plus, Curtea a afirmat faptul că art. 8 are drept obiect principal apărarea individului de ingerințele arbitrare ale puterilor publice, nelimitându-se la a pretinde statului să se abțină de la asemenea ingerințe; acestui angajament negativ i se pot alătura obligațiile pozitive legate de respectarea efectivă a vieții private sau de familie. Ele pot impune adoptarea de măsuri vizând respectarea vieții private până la relațiile indivizilor între ei. Granița dintre obligațiile pozitive și negative ale statului potrivit art. 8 nu se pretează la o definiție precisă; principiile aplicabile sunt totuși comparabile. Mai precis, în cele două cazuri, trebuie luată în calcul păstrarea echilibrului just dintre interesul general și interesele individului, statul beneficiind oricum de o marjă de apreciere (a se vedea Pfeifer împotriva Austriei nr. 12556/03, paragraful 37).

În aprecierea depășirii limitelor libertății de exprimare și necesitatea respectării dreptului la viața privată, respectiv dreptul la imagine și dreptul la reputație, Curtea Europeană a avut în vedere calitatea și funcția persoanei criticate, forma/stilul și contextul mesajului critic, contextul în care este redactat articolul (*cauza Niculescu Dellakeza vs. România*), interesul public pentru tema dezbătută (*cauza Bugan vs. România*), buna-credință a jurnalistului (*cauza Ileana Constantinescu vs. România*), raportul dintre judecățile de valoare și situațiile faptice, doza de exagerare a limbajului artistic, proporționalitatea sancțiunii cu fapta, precum și motivarea hotărârii (*cauza Bugan vs. România, cauza Dumitru vs. România*). De asemenea, s-a avut în vedere contribuția la o dezbatere de interes general, notorietatea persoanei vizate și care face obiectul articolului, comportamentul anterior al persoanei în cauza în raport cu mass-media, metoda de obtinere a informațiilor și veridicitatea acestora, conținutul forma și impactul publicației (cauza Axel Springer AG c. Germaniei). În cauza dedusă judecății se regăsesc în opinia tribunalului criteriile generate avute în vedere de Curtea EDO, ce urmează a fi analizate date fiind particularitățile spetei.

Astfel, reclamantul este o persoană publică, om de cultură, fiind în atenția mass-media și anterior faptelor de care se plânge prin acțiunea sa. Din această perspectivă, susținerile paratului exprimate prin întâmpinare sunt corecte, astfel ca având calitatea de persoană publică reclamantul a acceptat ideea expunerii sale publice „în ochii presei” și nu poate solicita jurnaliștilor, ziariștilor, presei să se abțină de a publica articole referitoare la activitatea acestuia, în condițiile în care informațiile prezentate sunt informații de interes public care trebuie să fie supuse nu numai analizei presei, ci mai ales cititorilor și telespectatorilor care conform principiilor democrației și a societății-libere este îndrituită să cunoască toate informațiile de interes public, inclusiv cele care deranjează sau șochează publicul.

Asa cum s-a arătat anterior, în cauza Lingens c. Austriei, CEDO a reținut că limitele unei critici admisibile în sensul Convenției sunt mai largi în privința unui om politic, vizat în calitatea sa de persoană publică, nereprezentând relevanță forma expresiilor utilizate, chiar și în ipoteza în care acestea sunt injurioase, insultătoare, batjocoritoare (Cauza Oberschlick c. Austria) cu o singură condiție: aceste expresii sau declarații excesive să alimenteze o dezbatere de interes public și să nu vizeze exclusiv viața privată a unei persoane publice. (Cauza Tammer c. Estonia).

De asemenea, într-o speță referitoare la limitele libertății de exprimare CEDO a stabilit următoarele: „Curtea a amintit că dl. Graff era un om politic important care trebuie să suporte un anumit nivel al criticii activității sale publice și private. Chiar dacă tonul articolului era virulent și polemic, Curtea a amintit că art. 10 protejează și astfel de informații sau idei, iar, în speță, ele reprezentau o opinie cu privire la activitatea unei persoane publice. De aceea, Curtea a considerat că instanțele naționale și-au depășit marja de apreciere de care se bucură, iar art. 10 a fost violat.” (Cauza Dichand c. Austria).

Curtea europeană a pus accentul pe dreptul opiniei publice de a fi informată cu privire la chestiunile ce prezintă un interes public. Libertatea de informare (sau comunicare) presupune nu numai libertatea de a difuza informații ci și libertatea de a primi informații în mod liber și din diverse surse, putându-se vorbi de o veritabilă "libertate de recepționare". Astfel, în cauza

Lingens c. Austriei, Curtea a arătat ca funcției presei de a difuza informații "ii corespunde dreptul, pentru public, de a primi aceste informații. "

Astfel, în opinia tribunalului este incontestabil ca în speța dedusa judecății este vorba de o persoană publică și de o chestiune de interes public. În opinia tribunalului informațiile publicate reprezintă un subiect de interes public, supus dezbaterii publice, având în vedere și notorietatea persoanei reclamantului și implicarea acestuia în viața politică și culturală la cel mai înalt nivel.

Nu este vorba despre viața privată a persoanei în cauză, acesta fiind înainte de toate un om de cultură remarcabil în societatea românească. Articolele incriminate ating latura publică a vieții reclamantului prin dezbaterile unor chestiuni legate de dreptul de proprietate publică în contextul privatizării uneia dintre cele mai importante instituții culturale române, la scurt timp de la Revoluția din 1989. Într-adevăr, corect se apara paratul că „subiectele abordate de autor în articole sunt de interes general și deosebit de actuale pentru societatea românească: administrarea patrimoniului statului și modul în care oamenii politici și-au îndeplinit mandatul imediat după Revoluția din decembrie 1989, în condițiile în care în acest an se împlinesc 30 ani de la Revoluția din 1989, iar abia în acest an s-au finalizat cercetările penale privitoare la Revoluția din Decembrie 1989, iar persoanele vinovate în viziunea parchetului au fost trimise în judecată”.

În ceea ce privește comportamentul anterior al reclamantului, înainte de publicarea articolelor de către pârât, tribunalul reține că subiectele au făcut deja obiectul unor publicări anterioare în presa, chiar articolele incriminate făcând trimitere la opiniile publicate în mass media ale altor jurnaliști și alte personalități - Valerian Stan, Eugen Mihaescu, Monica Lovinescu etc. Reclamantul însuși, în cererea de chemare în judecată susține că „există de foarte mult timp în spațiu public destule informații din care să rezulte neveridicitatea afirmațiilor paratului, cel mai cunoscut dintre acestea fiind autodenunțul d-lui Andrei Plesu, Ministru Culturii din acea vreme în care arată că la data respectivă a decis prin Ordin de ministru să schimbe numele, profilul și conducerea Editurii Politice. Domnul ministru al Culturii l-a numit pe reclamantul Gabriel Liiceanu director al noii edituri pe care aceasta a redenumit-o Humanitas. Editura, potrivit Ordinului ministrului rămânea în "subordinea Ministerului Culturii". Salariul directorului era același cu al oricărui șef de editură iar "patrimoniul" preluat de Humanitas de la Editura Politică consta într-un spațiu închiriat în Casa Scânteii (actuala Casa Presei Libere) mobilierul aferent și operele complete ale lui Marx, Engels, Lenin și Ceaușescu, plus broșurile de propagandă ale "partidelor frățestre".

Așadar, este indiscutabil că atât subiectul cât și persoana reclamantului întrunesc cerința notorietății, limitele criticii admisibile sunt astfel mai largi iar reclamantul trebuie, prin urmare, să dea dovadă de o mai mare toleranță.

Ceea ce se impune a fi lămurit este dacă jurnalistul a adus în discuție subiecte în legătură cu care există o bază factuală, un demers jurnalistic anterior și dacă se poate reține buna sa credință. Adică trebuie analizat în contextul dat și dacă este incidenta exonerarea de răspundere prevăzută de art. 75 C.civ.

Și reclamantul arată în acțiunea sa că adevărul obiectiv al afirmațiilor nu trebuie să fie singurul criteriu luat în considerare de instanțe în situația în care analizează o acuzație de atingere a reputației sau demnității, elementul determinant trebuie să fie buna - credința a autorului afirmațiilor, astfel încât să ofere informații exacte și demne de încredere (Radio France c. Franței. Dalban c. României.)

În ceea ce privește conținutul articolelor scrise de parat, tribunalul a constatat că acestea vizează în esență tema privatizării Editurii Humanitas și a constituirii Grupului pentru Dialog Social (GDS) în contextul social-istoric și politic al societății românești din perioada imediat următoare Revoluției din 1989.

Reclamantul în acțiunea sa se plânge de fapte precise, determinate în opinia sa, de care paratul l-ar acuza în mod mincinos, respectiv:

- a) Reclamantul a primit în mod nelegal editura Humanitas (fosta Politica) de la sfat, cu tot cu patrimoniu, printr-o operațiune legala efectuata de către Andrei Plesu.
- b) I s-au sters datorii de milioane editurii Humanitas într-un mod cu totul nelegal.
- c) Curtea Europeana a Drepturilor are un dosar in lucru care vizează tocmai aceste ilegalități.
- d) Grupul pentru Dialog Social a fost înființat de Andrei Plesu si Gabriel Liiceanu împreuna cu un agent KGB si unul al Ungariei comuniste.
- e) Gabriel Liiceanu a preluat patrimoniul de lux al UTC transferat Ministerului Culturii fara acoperirea legii.
- f) Paratul ar fi fost vinovat de corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influenta, conflict de interese, devalizare.
- g) Fondatorii GDS, printre care se număra si reclamantul, sunt persoane care au legături cu Securitatea sau cu servicii de informații străine, informatori ai Securității si care au intrat ei in posesia unor bunuri de mare valoare, aflate, in patrimoniul statului."
- h) Grupul pentru Dialog Social este legat indisolubil de tot ce a însemnat si înseamnă FSN.
- i) GDS este, probabil, cel mal tenebros grup organizat de trafic de influenta si control a vieții politice si culturale din România
- j) membrii GDS, printre care si reclamantul au intrat in mod ilegal in posesia unor bunuri ale statului, intre care impozantul sediu din Calea Victoriei 120 etc.

Reclamantul susține ca paraților le revenea obligația de a furniza o baza factuala a respectivelor afirmații, aveau obligația de a verifica faptele imputate reclamantului. Menționează ca parații nu au solicitat reclamantului un punct de vedere, iar afirmațiile nu au fost făcute în prezenta reclamantului.

Dat fiind specificul litigiului, tribunalul retine distincția subliniata în mod constant în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în abordarea încălcărilor art. 10 din Convenție, între fapte si judecați de valoare, distincție necesara pentru aprecierea existentei unei nevoi sociale imperioase capabile sa justifice o ingerința în exercitarea libertatii de exprimare. Curtea europeana a stabilit astfel ca daca materialitatea faptelor de poate dovedi, judecatule de valoare nu se pretează unei demonstrații a corectitudinii lor. Cerința de a dovedi adevărul unei judecați de valoare este imposibil de îndeplinit si incalca insasi libertatea de opinie (cauza Timpul Info-Magazin c. Moldovei)

În opinia tribunalului în cauza exista o baza factuala suficienta care sa justifice publicarea articolelor, iar afirmațiile conțin în general judecați de valoare, fiind prezentate în maniera jurnalistica aspecte ce tin de temele în discuție, de interes general, ce justifica preocuparea legitima a presei.

Tribunalul a constatat ca articolele incriminate reprezintă comentariile proprii ale jurnalistului pe tema respectiva, având la baza si articole similare apărute în alte publicații, coroborate cu documente oficiale, cu trimiteri la litigii anterioare aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

Punctual, față de faptele indicate de reclamant ca fiind săvârșite de parat si cauzatoare de prejudiciu, tribunalul reținând si aparerile paratului Roncea, apreciază următoarele:

a) Referitor la afirmația că "Reclamantul a primit în mod nelegal editura Humanitas (fosta Politică) de la stat cu tot cu patrimoniu, printr-o operațiune ilegală efectuată de către Andrei Pleșu".

În articolul "Afacerea privatizării Humanitas de către Pleșu, într-un dosar aflat la CEDO", publicația data de 30.01.2019 se menționează:

„Pentru fundamentarea unei cereri cu care m-am adresat CEDO, cerere pe care Curtea a comunicat-o în urmă cu șase ani Guvernului, am documentat atribuirea Editurii Politice de către ministrul Pleșu d-lui Liiceanu, editură care a devenit Editura Humanitas. Și care a adus apoi, din 1990 și până azi, frumoase beneficii și d-lui Pleșu și atâtor membri ai GDS", afirmă Valerian

Stan, pentru a ne furniza apoi și o informație care ar trebui să duzeze puțin, cu apă rece, apologetii celor doi intelectuali de rasă și de casă ai tuturor regimurilor: „Ilegalitățile prin care s-a făcut acest «transfer de proprietate» au fost practic nesfârșite - lucruri de neimaginat în ordinea de drept de atunci. Ordinul d-lui Pleșu nu doar că n-a fost publicat niciodată în Monitorul Oficial, dar, cum aveam să descopăr cu ocazia de care spun, potrivit «dispozițiilor interne » ale Ministerului era stabilit inclusiv că «acest document nu se fotocopiază și nu se scoate în afara instituției»". Dacă îl studiem puțin, înțelegem și de ce.

În pagina 3 a cererii, fraza „Ilegalitățile prin care s-a făcut acest «transfer de proprietate» au fost practic nesfârșite - lucruri de neimaginat în ordinea de drept de atunci." Este prezentată de către reclamant cu italic, bold, subliniere și font mărit.

Or, arata paratul, aceste susțineri nu-i aparțin.

Tribunalul, analizând acest articol, constata ca într-adevăr acesta abordează tema legalității privatizării editurii al cărei director este reclamantul, însă paratul a redat opinia lui Valerian Stan, dar și a altor persoane. Afirmatia despre care reclamantul face vorbire în acțiune nu-i aparține paratului, ci lui Valerian Stan. Articolul conține numeroase trimiteri la opinii publicate ale altor jurnaliști, la procese anterioare legate de aceeași temă, la un control al Curții de Conturi din anul 2002, cu referire la acte emise de ministrul culturii de la acea vreme.

Tribunalul a considerat ca acest articol tratează o temă de interes general fara ca paratul sa-l învinuiască pe reclamant de fapte concrete, ilegale. Este un demers jurnalistic care releva documentarea paratului în legătura cu tema respectiva, chiar daca trimiterile sunt la jurnaliști cu opinii concordante.

b) Referitor la pretinsa faptă ilicită reprezentată de afirmația că : „ I s-au șters datorii de milioane editurii Humanitas, într-un mod cu totul nelegal", această afirmație, arata paratul, nu se regăsește în conținutul articolului. În realitate, în cadrul articolului publicat la data de 30.01.2019 se menționează „Un control al Curții de Conturi din primăvara anului 2002 releva faptul ca editura Humanitas SA, patronată de Gabriel Liiceanu și coordonată financiar atunci de directorul economic Ioana Patapievică, soția lui Horia Roman Patapievică, a beneficiat de generoase reeșalonări ale datoriilor către Bugetul de stat și de scutiri de la plata penalizărilor de peste 235.000 euro." Se poate constata astfel că afirmația sa a fost alta, mult mai exactă și care nu conține termenul „nelegal".

Ca dovadă a reeșalonărilor și scutirilor la plată de care a beneficiat Editura Humanitas, paratul atașează la dosar:

- Cererea Humanitas S.A. înregistrată sub nr. 152040/07.02.2000 la Administrația Financiară Sector 1- fila 40 vol. 2
- Procesul Verbal nr. 272465/27.03,2000 întocmit de Administrația Financiară Sector 1- fila 42 vol. 2
- Cererea Humanitas S.A. înregistrată sub nr. 155190/29.03.2000 la Administrația Financiară Sector 1 Nota de Constatăre nr. 231507/31.03.2000 a Administrației Financiare Sector 1- filele 46-51 vol. 2
- Adresa emisă de Ministerul Finanțelor Publice, Cabinetul Secretarului de Stat Iosefina Morosan nr. 431581/12.07.2000 care atestă că Humanitas SA a beneficiat de scutiri la plată a majorărilor de întârziere în sumă de 2.783.907.422 lei și de eșalonări la plată a sumei de 3.258.119.741 lei- fila 52.

Mai susține paratul ca informația a apărut inițial în presa vremii (ziarele Ziua și Gardianul, atașate și a fost confirmată chiar de către un (fost) acționar al Humanitas și totodată (fost) membru al GDS, respectiv Gabriel Andreescu, în articolul intitulat chiar acționar la Humanitas" și apărut în ziarul Ziua, la 22 martie 2007 .

De asemenea, în apărarea sa paratul trimite la site-ul avocatului Marian Nazat din 2017 și la volumul Mai sunt judecători la Berlin (Editura RAO, 2018) - de Dan Radu Rușanu, fost vicepreședinte al PNL, fost deputat și fost președinte al Exim Bank și al Autorității de Supraveghere Financiară (ASF), cunoscutul ziarist economic Radu Soviani sau jurnalistul TVR Ionuț Cristache, atașând articole.

Tribunalul a considerat, legat de reeșalonările și scutirile la plată de care a beneficiat Editura Humanitas, ca este relevant din punct de vedere al răspunderii civile delictuale în litigiul pendent a stabili dacă afirmația paratului se poate înscrie în limitele dreptului la exprimare, căci chestiunea legalității acordării acestor înlesniri excede prezentului litigiu, tribunalul neavând cadrul legal de a face o atare analiză. Tribunalul a constatat că articolul vorbește de un control al Curții de Conturi din primăvara anului 2002 care releva faptul că editura Humanitas SA, patronată de Gabriel Liiceanu și coordonată financiar atunci de directorul economic Ioana Patapievici, soția lui Horia Roman Patapievici, a beneficiat de generoase reeșalonări ale datoriilor către bugetul de stat și de scutiri de la plata penalizărilor de peste 235.000 euro. Autorul articolului nu dezvăluie o nelegalitate, nu-l acuza pe reclamant de fapte concrete care ar putea atrage răspunderea acestuia, ci prezintă o situație având o bază factuală, intens mediatizată, prin urmare afirmația paratului nu poate fi considerată ilicită în sensul codului civil. Într-adevăr, din actele dosarului rezulta că SC Humanitas SA a beneficiat de unele eșalonări ale impozitului pe profit și pe salarii începând cu 31.10.2000 în 56 rate lunare, așadar paratul a adus la cunoștința publicului cititor o situație economică reală a societății.

c) Referitor la pretinsa faptă ilicită reprezentată de afirmația: "Curtea Europeană a Drepturilor Omului are în lucru un dosar care vizează tocmai aceste ilegalități" tribunalul constata că în articolul incriminat se arată: "Curtea Europeană a Drepturilor Omului are pe rol o cerere în care este atinsă între altele și privatizarea fostei Edituri Politice a PCR transformată de Andrei Pleșu în Editura Humanitas și atribuită prin Ordin de ministru al Culturii, în Guvernul FSN Iliescu-Roman, prietenului și colegului său din Grupul pentru Dialog Social, Gabriel Liiceanu."

"Chestiunea aceasta [privatizarea Humanitas] se regăsește, sub un anumit aspect, chiar și într-o cauză aflată în prezent pe rolul CEDO. Este vorba în principal despre un proces care, în prealabil, a avut loc în țară și a vizat libertatea de exprimare.

În opinia tribunalului nu se poate reține o faptă ilicită a paratului care a informat opinia publică despre existența unui proces despre care a arătat că vizează libertatea de exprimare.

d) Referitor la pretinsa faptă ilicită reprezentată de afirmația că: "Grupul de Dialog Social a fost înființat de Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu împreună cu un agent KGB și unul al Ungariei Comuniste", în opinia tribunalului aceasta reprezintă o judecată de valoare și nu poate constitui o defăimare a reclamantului de natură a atrage răspunderea civilă delictuală. La dosar s-au depus documente referitoare la înființarea GDS, reclamantul fiind membru fondator, or în privința acestuia nu se fac acuzații.

e) Referitor la pretinsa faptă ilicită reprezentată de afirmația că: "Gabriel Liiceanu a preluat patrimoniul de lux al UTC transferat Ministerului Culturii, fără acoperirea legii"

Paratul arată că în articolul din data de 30.01.2019 a scris:

"La data de 8 ianuarie 1990, Silviu Brucan, fondator al Grupului pentru Dialog Social, în calitate de reprezentant al Consiliului Frontului Salvării Naționale le aprobă colegilor săi de Grup, Gabriel Liiceanu și Alin Teodorescu, sediul impozant din Calea Victoriei 120, care aparținuse UTC (pentru Nicu Ceaușescu) și care fusese trecut în acte în administrarea Ministerului Culturii, respectiv a Muzeului Național al Salului „Dimitrie Gusti”. La data respectivă organizația nu era constituită legal. Cei doi au preluat patrimoniul de lux al UTC transferat Ministerului Culturii fără acoperirea legii, înregistrarea ca persoană juridică a GDS a avut loc după 22 ianuarie 1990."

Din acest paragraf din articol se poate constata că preluarea "fără acoperirea legii" rezultă din faptul că la data preluării (08.01.1990) GDS nu era constituit legal, deoarece s-a înregistrat ca persoană juridică la data de 22.01.1990.

În opinia tribunalului nici această afirmație nu poate conduce la angajarea răspunderii civile întrucât paratul nu poate fi acuzat de rea credință, acesta explicând în chiar articolul său în ce ar consta presupusa nelegalitate. Tribunalul reține de asemenea și o suficientă bază factuală reprezentată de documentele:

- Cererea GDS semnată de împuterniciții Gabriel Liiceanu și Alin Teodorescu, conform căreia GDS a solicitat Consiliului Frontului Salvării Naționale "Vă rugăm să aprobați trecerea în patrimoniul GRUPULUI PENTRU DIALOG SOCIAL a clădirii din Calea Victoriei, nr. 120, sector 1 și inventarul inclus în această clădire. Clădirea din Calea Victoriei nr. 120 a aparținut fostului CC al UTC și era sediul Asociației Tineretului și Studenților Români pentru Națiunile Unite." Cererea a fost aprobată de Silviu Brucan la data de 08.01.1990

- Cererea GDS, aprobată de Ministrul Culturii Andrei Pleșu la 22.01.1990, pentru înregistrarea GDS, în care se menționează "Vă rugăm ca prin prezenta să dispuneți înregistrarea conform Decretului nr. 31/1954 a Grupului pentru Dialog social, asociație neguvernamentală, nepatrimonială și independentă de orice partid politic. Menționăm că în prealabil autorizarea de către Frontul Salvării Naționale, care a atribuit Grupului pentru Dialog Social, în patrimoniu, imobilul din București, Calea Victoriei, nr. 120, sector 1, unde asociația își are sediul.

Astfel, comentariul paratului are la baza înscrisuri oficiale și reprezintă opinia personală a sa legată de înființarea persoanei juridice în discuție.

f) *Referitor la pretinsa faptă ilicită reprezentată de afirmația că: "Pârâtul ar fi fost vinovat de corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influență, conflict de interese, devalizare"*

Tribunalul a constatat că în prima parte a primului articol, publicată la data de 21.01.2019 paratul a scris: "Corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influență, devalizare. Așa s-ar putea sintetiza azi constituirea Grupului pentru Dialog Social (GDS) dacă s-ar aplica grilele din manualul de anticorupție ai DNA. Documentele pe care le publicăm în exclusivitate atestă mascarada independenței „anticomuniste” a fondatorilor GDS cât și modalitatea rapace prin care au intrat în posesia unor bunuri ale statului, între care impozantul sediu din Calea Victoriei 120. Clădirea istorică fusese pregătită și înzestrată de CC al UTC, sub umbrela unei fantomatice Asociații a tineretului român pentru Națiunile Unite, ca sediu de lux pentru Nicu Ceaușescu, când acesta venea la București. Sediul pus pe tavă activiștilor GDS de la cel mai înalt nivel al Frontului Salvării Naționale (FSN)"

În a doua parte a primului articol, publicată la data de 22.01.2019 paratul a scris: "Corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influență, conflict de interese, devalizare! Astfel identificăm ieri, în prima parte a dezvăluirilor despre constituirea Grupului pentru Dialog Social (GDS), semnele sub care a apărut și a funcționat organizația. Continuăm astăzi să arătăm cine sunt fondatorii Grupului, legăturile lor cu Securitatea sau cu servicii de informații străine și cum au intrat ei în posesia unor bunuri de mare valoare, aflate în patrimoniul statului."

Tribunalul a apreciat că aceste afirmații sunt unele cu caracter generic și nu fac referire expresă la reclamant, acesta nefiind învinuit de fapte concrete, autorul articolului relatând cu trimitere la unele documente opinia sa în legătura cu constituirea acestei formațiuni, dar și la opiniile exprimate anterior de alți jurnaliști, respectiv de Valerian Stan.

g) *Referitor la pretinsa faptă ilicită reprezentată de afirmația că: "Fondatorii GDS, printre care se numără și reclamantul sunt persoane care au legătură cu Securitatea sau cu servicii de informații străine, informatori ai Securității și care au intrat ei în posesia unor bunuri de mare valoare aflate în patrimoniul statului"*

Paratul susține în apărare că a nominalizat în mod expres persoanele - membrii fondatori ai GDS care au fost dovedite a fi colaboratori ai Securității (informatori, surse etc), existând suficiente probe în acest sens, prezentate chiar de instituția abilitată, respectiv CNSAS.

Tribunalul a constatat că articolul, deși poartă un titlu care îl vizează pe reclamant - „GDS, fondat de Andrei Plesu și Gabriel Liiceanu, împreună cu un agent sovietic și unul maghiar II” - în conținutul său enumera persoanele despre care se arată că sunt informatori și agenți ai securității. Autorul nu se referă în mod expres la reclamant ca fiind informator, nu arată care ar fi legăturile cu securitatea. Chiar și dacă s-ar aprecia că articolul vizează în ansamblu legăturile cu securitatea și că l-ar viza implicit și pe reclamant, căta vreme nu sunt aduse acuzații concrete la adresa reclamantului tribunalul nu considera conturată fapta ilicită. În cadrul acestui articol paratul realizează o construcție jurnalistică proprie prin care supune atenției publicului informații de interes general cu privire la tema abordată.

Aşa cum a reţinut Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Dalban împotriva României, parag 49, un element deosebit de important îl reprezintă rolul esenţial jucat de presă într-o societate democratică. "Dacă presa nu trebuie să depăşească anumite limite, îndeosebi în ceea ce priveşte reputaţia şi drepturile celorlalţi, precum şi necesitatea de a împiedica divulgarea unor informaţii confidenţiale, sarcina sa este totuşi comunicarea, cu respectarea datoriilor şi responsabilităţilor proprii, a informaţiilor şi ideilor referitoare la orice problemă de interes general. Mai mult, Curtea este conştientă de faptul că libertatea în domeniul presei scrise include, de asemenea, şi recurgerea la o anumită doză de exagerare, chiar de provocare. În cauze asemănătoare celei de faţă marja de apreciere a autorităţilor naţionale se circumscrie interesului unei societăţi democratice de a permite presei să îşi joace rolul indispensabil de "câine de pază" şi să îşi exercite aptitudinea de a da informaţii cu privire la problemele de interes general (Hotărârea în cauza Tromso şi Stensaas împotriva Norvegiei, citată mai sus la alin. 59)

În opinia tribunalului, atât în ceea ce priveşte faptele menţionate la litera f cât şi cele de la litera g articolul trebuie privit într-o marja de apreciere ce include exagerarea caci aşa cum s-a arătat la adresa reclamantului nu se formulează acuzaţii, jurnalistul tratând generic şi provocator o tema de interes general.

h) o alta afirmaţie la care reclamantul face referire în cererea sa este aceea că „Grupul pentru Dialog Social este legat indisolubil de tot ce a însemnat şi înseamnă FSN”.

Tribunalul nu a reţinut nici cu privire la aceasta afirmaţie un caracter ilicit cata vreme este una generica si reprezintă o opinie a jurnalistului.

i) Referitor la pretinsa faptă ilicită reprezentată de afirmaţia că: "GDS este, probabil, cel mai tenebros grup organizat de trafic de influenţă şi control a vieţii politice şi culturale din România", tribunalul de asemenea a apreciat ca aceasta nu poate fi considerata ca fiind o acuzaţie concreta la adresa reclamantului, ci o maniera jurnalistica de tratare a subiectului, caci aşa cum s-a arătat anterior chiar dacă tonul articolului este virulent şi polemic, Curtea a amintit că art. 10 protejează şi astfel de informaţii sau idei, iar, în speţă, ele reprezintă o opinie cu privire la activitatea unei persoane publice.

j) Referitor la afirmaţia că "Membrii GDS, printre care şi reclamantul au intrat în mod ilegal în posesia unor bunuri, între care şi sediul din Calea Victoriei 120. "

Tribunalul a reţinut ca în articolul în discuţie paratul a comentat, indicând şi concluziile unor specialişti, pe care i-a citat, aspecte vizând sediul GDS cât şi fosta Editură Politică a PCR, ulterior Humanitas, susţinând că „patrimoniul exact al celei mai importante edituri din România, responsabilă de tipărirea color la calitate de lux a „Operelor" lui Nicolae Ceauşescu, sub atenta îngrijire a lui Walter Roman, tatăl lui Petre Roman, a rămas până azi necunoscut."

Este real ca la data de 20.02.1990 ministrul culturii de la acel moment, dl. Andrei Plesu, a emis ordinul nr. 82 prin care se înfiinţează Editura Humanitas, fosta Editura Politică, care a preluat patrimoniul fostei edituri, fiind numit prin acelaşi ordin ca director al noii edituri, reclamantul. Aşadar, în opinia tribunalului paratul a prezentat un fapt real pe care l-a comentat, neputându-se reţine reaua sa credinţă.

Tribunalul a constatat ca atât reclamantul cât şi paratul invoca autodenunţul d-lui Andrei Pleşu, dându-i o interpretare diferită, or faptul ca însuşi fostul ministru al culturii de la acel moment a relatat subiectul indreptateşte instanţa sa considere ca este vorba de o tema controversată şi care prezintă interes pentru publicul cititor, jurnalistul exprimându-şi propria opinie.

Nu în ultimul rând Tribunalul a constatat ca tema abordată de parat, aceea a privatizării editurii Humanitas, a fost şi este intens dezbătută în societatea românească, fiind scrise numeroase articole de presa, unele generând litigii pe rolul instanţelor judecătoreşti, atât din Bucureşti cât şi din ţară.

Astfel, în opinia tribunalului, articolele publicate de parat se înscriu în limitele criticii admisibile şi intră în sfera de protecţie a art. 10 din Convenţie cât priveşte libertatea de exprimare, motiv pentru care beneficiază de garanţiile rezultate din jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului.

Ele se înscriu în exercițiul normal al dreptului la libera exprimare, ceea ce constituie în reglementarea codului civil roman o cauza exoneratoare de răspundere.

Tribunalul a constatat ca aceste afirmații nu conțin afirmații jignitoare sau informații clare despre fapte concrete savarsite de reclamant, ci constituie o monitorizare a activității reclamantului în legătura directă cu subiectul dezbătut.

În privința acestor teme în opinia tribunalului echilibrul între dreptul la libertatea de exprimare și dreptul la respectarea vieții private este respectat, caci informațiile transmise reprezintă abordarea jurnalistică a unei teme de interes general. Comentariile nu cuprind afirmații injurioase, date referitoare la fapte precise savarsite de reclamant, ci judecați de valoare, paratul preluând într-o manieră proprie, informații privind subiecte de interes general, fara a se putea retine reaua sa credința.

Pentru aceste considerente, în opinia tribunalului nu poate fi angajata răspunderea civilă delictuala a paratului, caci afirmațiile exprimate în articolele analizate nu pot fi calificate ca fiind fapte ilicite în sensul art. 1349 și urm. C.civ, astfel ca acțiunea a fost respinsa ca neîntemeiata, nefiind necesara a examina si celelalte condiții ale răspunderii civile.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel apelantul-reclamant Liiceanu Gabriel, solicitând schimbarea sentinței apelate în sensul admiterii cererii acestuia așa cum a fost precizata.

Apelantul-reclamant apreciază ca sentința de fond a avut următoarele efecte imediate și inacceptabile pentru un act de justiție:

1) A încurajat intimatul parat sa continue virulent - campania de denigrare, umplând din nou spațiul public de minciuni și calomnii, cu atacuri la persoana, nepermise și josnice, inclusiv față de avocatul reclamantului. Apelantul-reclamant atașează în continuare articolul apărut în Evenimentul Zilei din data de 27 decembrie 2019 intitulat M Victor Roncea și Evenimentul Zilei au câștigat. Liiceanu ramane un profitor al relațiilor dintre GDS și FSN."

2) În al doilea rând este inadmisibil ca prin motivare sa judecătorul fondului a certificat niște minciuni și calomnii ca fiind adevăruri de netăgăduit.

3) Apelantul-reclamant solicită să se aibă în vedere stupoarea (dar mai ales în contextul prezentat mai sus) în momentul în care acesta a citit prima fraza din motivarea propriu-zisă a judecătorului fondului în care acesta sfătuiește reclamantul" sa dea dovada de o mai mare toleranta.

Este evident ca apelantul-reclamant nu a apelat la judecătorul fondului sa aprofundeze dogma creștina, dar este greu de acceptat juridic un asemenea început de motivare.

4) În numele libertății de exprimare și de ce nu, așa cum îl sfătuiește judecătorul fondului și al toleranței, intimatul-parat împreună cu judecătorul fondului au stabilit ca:

a) "Reclamantul a primit în mod nelegal editura Humanitas (fosta Politica) de la stat cu tot cu patrimoniu printr-o operațiune ilegală efectuată împreună cu Andrei Plesu.

b) I s-au șters datorii de milioane editurii Humanitas, într-un mod cu totul nelegal.

c) Curtea Europeana a Drepturilor are un dosar în lucru care vizează tocmai aceste ilegalități

d) Grupul pentru Dialog Social a fost înființat de Andrei Plesu și Gabriel Liiceanu împreună cu un agent KGB și unul al Ungariei comuniste.

e) Gabriel Liiceanu a preluat patrimoniul de lux ai UTC transferat Ministerului Culturii fara acoperirea legii

f) Reclamantul ar fi fost vinovat de corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influenta, conflict de interese, devalizare.

g) fondatorii GDS, printre care se numără și reclamantul, sunt persoane care au legături cu Securitatea sau cu servicii de informații străine, informatori ai Securității și care au intrat ei în posesia unor bunuri de mare valoare, aflate în patrimoniul statului."

h) Grupul pentru Dialog Social este legat indisolubil de tot ce a însemnat și înseamnă FSN.

i) GDS este, probabil, cel mai tenebros grup organizat de trafic de influență și control a vieții politice și culturale din România

j) membrii GDS printre care și reclamantul au intrat în mod ilegal în posesia unor bunuri ale statului, între care imobilul sediu din Calea Victoriei 120 etc.

5) În toată hotărârea judecătorească judecătorul fondului încearcă să convingă că denigrările, minciunile, acuzele, faptele determinante invocate de către intimatul - parat sunt simple opinii personale.

Apelantul-reclamant solicită instanței de apel să constate că aproape toate afirmațiile paratului sunt fapte determinante, fapte precise, acuzații mincinoase și declarații denigratoare și defăimătoare la adresa apelantului-reclamant.

Pe de altă parte, motivarea hotărârii judecătorești este contradictorie total. În "tentativa de albire" a intimatului-parat, judecătorul fondului prezintă două motivări care se exclud reciproc.

Pe de o parte, judecătorul fondului arată că "articolele incriminate reprezintă comentariile proprii ale jurnalistului pe tema respectivă" iar pe o altă pagină afirmă că de fapt paratul a redat opinia altor persoane

6) În fapt, printr-o campanie de denigrare, paratul Victor Roncea a susținut în cotidianul Evenimentul Zilei în datele de 21 ianuarie 2019, 22 ianuarie 2019 și 30 ianuarie 2019, în mod public, fără nicio dovadă, următoarele fapte precise, acuzații mincinoase și declarații denigratoare și defăimătoare la adresa reclamantului.

În continuare, apelantul reclamant redă articolele de presă pe care le consideră ofensatoare.

7) Sofismul care stă la baza uneia dintre multe calomnii aduse de parat, însă mai trist că stă și la baza motivării hotărârii judecătorești, este extrem de simplu: se echivalează numirea într-o funcție cu darea și luarea în posesie a instituției pe care cineva e numit să o administreze. Actul numirii în funcție devine astfel în final un „cadou” făcut pe relații de „prietenie”. Se ignora deliberat că cel care numește într-o funcție, în afara de puterea de a face numirea, nu posedă în mod propriu nimic. Iar cel care e numit în funcție, în afara de puterea administrării instituției și de salariul de administrator, nu primește absolut nimic. Instituția nu aparține nici celui care numește, nici celui numit. Ea aparține statului. Nimeni nu poate să dea și să primească ceva.

8) Calomnia legată de privatizarea Humanitas

Ideea cadoului făcut de ministrul Culturii „prietenului” sau Liiceanu are la bază și alt fals: se sugerează că nașterea editurii Humanitas a coincis cu privatizarea Editurii Politice: Plesu ar fi privatizat Editura Politică și i-ar fi dat-o cadou lui Liiceanu.

Numai că între nașterea editurii Humanitas și privatizarea ei a trecut un an. Editura Politică n-a fost de fapt niciodată privatizată, ci doar transformată prin ordin de ministru, la 1 februarie 1990, în editura de stat Humanitas. Ea a funcționat cu acest statut vreme de un an. Abia la 14 februarie 1991, asemeni tuturor editurilor de stat (cu excepția Editurii Didactice) și altor câtorva mii de societăți de stat, Humanitas s-a privatizat prin metoda numită „Mebo”: toți salariații fostei Edituri Politice au devenit în felul acesta acționari, inclusiv fostul turnător al lui Gabriel Liiceanu, care avusese în Editura Politică funcția de redactor-sef. (Cine vrea detalii pe acest subiect poate citi cartea semnată de Gabriel Liiceanu, Dragul meu turnător.)

În acționariatul editurii astfel privatizate, cu un capital de 6.500.000 de lei (108.334 de dolari la cursul oficial de atunci - 60 de lei pentru un dolar), au intrat 43 de acționari persoane fizice (reclamantul Gabriel Liiceanu având după privatizare 2% din capital) iar Statul rămânând și el acționar cu o pondere de 23,46 %, adică 1.525.000 lei. (A ieșit din acționariat cativa ani mai târziu.) Interesant de amintit cum comisia care a făcut evaluarea patrimoniului fostei Edituri Politice, ca să poată ridica cota de participare a Statului, a luat în calcul și biblioteca editurii, alcătuită din operele clasicilor marxism - leninismului, documentele PCR și documentele „partidelor frățesti”. În concluzie, patrimoniul fostei edituri Politice, evaluat în final la cei 1.520.000 lei, dacă îl echivalăm în dolari la cursul de atunci, era de 25.458 dolari.

Așadar, Andrei Plesu, singur, nu putea sa privatizeze nimic. Privatizarea a fost semnata de prim-ministru, ministrul Justiției, ministrul Finanțelor si ministrul Culturii. Începând din acel moment, pe langa capitalul de 6.500.000 de lei (108.334 dolari), aparținând celor 44 de acționari si din care statul deținea mai mult de o cincime, singura bogăție a editurii Humanitas a devenit noul portofoliu de științe umaniste si literatura, creat prin cumpărarea drepturilor de autor ale unor nume celebre străine si autohtone, precum si din echipa de profesioniști care s-a îmbunatatit de la un an la altul.

Un alt fals răspândit in spațiul public si de parat tine tocmai de patrimoniul („uriaș”!) al fostei Edituri Politice in posesia căruia, după privatizare, ar fi intrat Humanitas. Or, in afara portofoliului de care am amintit, Humanitas nu posedea nimic. Nu are seturi, nu are bunuri fizice proprii semnificative. Trebuie spus răspicat ca sediul de ia Casa Scânteii, devenita peste noapte Casa Presei Libere, nu aparținea Editurii Politice, după cum nu aparține nici Editurii Humanitas, ci este închiriat. Chiria pe care Humanitas o plătește RAPPS-ului („Regiei autonome de administrare a proprietăților patrimoniului statului”) a variat in ultimii 20 de ani intre 6000 si 10.000 de euro pe luna.

Apelantul-reclamant amintește deja cum arata sediul editurii, cel pe care Vădim Tudor (si apoi alții pe urma lui), intr-o cuvântare - delir la Senat, il prezenta ca fiind peștera lui Ali-Baba: „Stiti ce bogății erau la Editura Politica? Numai candelabre de cristal, numai marmura alba si verde de Ruschita, numai plusuri si catifele, peste 3 milioane valoare..”. Am descris deja din ce anume, la începutul activității sale, era compus „imensul patrimoniu” al editurii, cum il numea ziarul „Ziua” cand, in 2007, a început campania de denigrare a lui Humanitas: scaune prăfuite, fotolii murdare, câteva covoare jechoase si tocite, linoleumul culoarului mâncat de la un cap la altul...

Ei bine, in acest sediu care nu ii aparținea, Humanitas a făcut in anul 2005, cu planuri arhitecturale de reamenajare, investiții din profituri nerepartizate de peste 100.000 de euro. Oricine poate veni sa vadă cum arata azi sediul închiriat al Humanitas- ului si sa-l compare cu cele de la alte etaje ale clădirii unde, vreme de 75 de ani, nu s-a schimbat nimic.

Cu un portofoliu editorial format 90% din „documente de partid”, din „operele” lui Ceausescu si din „volumele omagiale” care-i erau închinete periodic acestuia, având o echipa de redactori specializați in „documente de partid”, Editura Politica era o instituție de propaganda comunista care, ierarhic, ținea direct de Secția Ideologica a Comitetului Central. Sediul din Casa Scânteii (actuala Casa a Presei Libere) ii fusese dat in folosința de Gospodăria de Partid, care plătea totodată si întreținerea lui. Patrimoniul acestei edituri consta din dotările făcute in 1953 cu ocazia înființării ei, in principal din birouri (mese de scris), scaune, dulapuri, fișete metalice, cuiere, o fata de masa de catifea roșie pentru ședințele de partid si câteva covoare. Toate ajunse, dupa 37 de ani de folosire, in ultimul hal. "

Cu toate ca paratul-intimat Victor Roncea, pentru articolele publicate in Evenimentul Zilei, trebuia sa faca proba verității afirmațiilor sale, am atașat cererii de chemare in judecata probe de netăgăduit, care erau in spațiul public si care dovedesc ca afirmațiile făcute sunt mincinoase.

- Cu privire la faptul ca apelantul-reclamant a primit editura Humanitas (fosta Politica) de la stat, cu tot cu patrimoniu, exista de foarte mult timp in spațiu public destule informații din care sa rezulte neveridicitatea unor asemenea afirmații.

Cel mai cunoscut dintre acestea il reprezintă autodenunțul d-lui Andrei Plesu, Ministru Culturii din acea vreme in care arata ca la data respectiva a decis prin Ordin de ministru sa schimbe numele, profilul si conducerea Editurii Politice. Domnul ministru al Culturii l-a numit pe reclamantul Gabriel Liiceanu director al noii edituri pe care aceasta a redenumit-o Humanitas. Editura, potrivit Ordinului ministrului rămânea in "subordinea Ministerului Culturii". Salariul directorului era același cu al oricărui sef de editura iar "patrimoniul" preluat de Humanitas de la Editura Politica consta intr-un spațiu închiriat in Casa Scânteii (actuala Casa Presei Libere) mobilierul aferent si operele complete ale lui Marx, Engels, Lenin si Ceausescu, plus broșurile de propaganda ale "partidelor fratesti".

S-a explicat foarte clar ca editura Politica la care a fost numit director reclamantul Gabriel Liiceanu era doar o "carcasa" care nu avea nici măcar un cont bancar, explicându-se foarte clar in spațiul public ca acea editura se susținea numai de "unica si puternica organizație politica - Partidul Comunist" care la data relatării faptelor nu mai exista.

S-a explicat foarte clar de către d-nul Andrei Plesu, in calitate de fost Ministru al Culturii, ca numirile noilor directori făceau parte dintr-o campanie de modernizare si emancipare a unor instituții învechite.

De asemenea s-a arătat fara umbra de îndoiala ce s-a întâmplat mai departe. Pentru a putea supraviețui, Editura Politica - redenumita Humanitas a declanșat un procedeu de autonomizare fata de stat, deoarece Statul slăbit la acea vreme nu mai avea posibilitatea sa finanțeze editura. Modalitatea de privatizare, aproape singura recunoscuta in epoca - MEBO- însemna "trecerea mijloacelor de producție ale unității economice care se vrea privatizata, din proprietatea statului in proprietatea muncitorilor, angajaților sau salariaților".

Prin urmare, toți angajații de la Humanitas au devenit acționar, reclamantul Gabriel Liiceanu a beneficiat la acel moment de 2% din acțiuni.

S-a explicat foarte clar ca asa s-a procedat in toate cazurile din acea vreme si s-au dat niște exemple concrete din același domeniu, in care "Scântea" s-a privatizat devenind "Adevărul", "Romania Libera" s-a privatizat de asemenea păstrându-si numele, etc.

Peste ani, Editura Humanitas a devenit o editura prestigioasa, cu un portofoliu de publicații demn de toata lauda, datorita managementului sau, fara nicio legătură cu preluarea Editurii Politica, cum afirma in mod fals parații.

Afirmația paratului Victor Roncea in Evenimentul Zilei cu privire la acest aspect, este cu atât mai grava cu cat era de multa vreme cunoscut in spațiul public ca aceasta "informație" este doar o intoxicație născocită de rămășițele propagandei național - comuniste din anii 1990.

9) *In fata acestor evidente judecătorul fondului:*

a) Afirma ca "acest articol tratează o tema de interes general fără ca paratul sa îl învinuiască pe reclamant de fapte concrete ilegale.

Apelantul-reclamant solicită instantei de apel sa verifice de cate ori apar in text acuze precise "fapte penale"... "ilegalități"...etc.

b) "Paratul abordează tema le gali tatii privatizării editurii al cărei director este reclamantul, insa paratul a redat opinia altor persoane

- In primul rând este total neadevărata concluzia la care a ajuns judecătorul fondului;

- Marea majoritate a acuzelor si minciunilor aparțin paratului;

- Cu atât mai mult ar fi trebuit sa răspundă intimatul parat pentru ca a preluat intr-un mod cu totul manipulativ aceste declarații, le-a "compilat" astfel încât sa rezulte vinovăția reclamantului si le-a susținut pentru manipularea opiniei publice;

- Vinovăția intimatului-parat rezulta si din faptul ca a comunicat publicului fapte neadevărate, știind ca sunt neadevărate dovedind astfel reaua lui credință;

- Reaua credință a intimatului parat este evidenta având in vedere ca aceste declarații au fost publicate acum mai mulți ani si au mai fost prezentate si dezbătute in cursul acestor ani, fiind si lămurite pana acum:

Aceste declarații date in urma cu mult timp nu mai pot fi primite drept baza factuala pentru simplul fapt ca situația nereală a fost pe deplin lămurită in toata aceasta perioada, iar neveridicitatea informațiilor a fost făcuta publica astfel încât putea fi accesibila chiar si pentru intimatul-parat prin minime verificări.

10) Cu privire la calomnia "ștergerii datoriilor la stat deținute de către Humanitas".

a) Când intimatul-parat a folosit explicit termenul "nelegal" "fapta penala" "nelegalitati", aceste calomnii au fost apreciate de către judecătorul fondului ca simple opinii personale ale paratului, iar in antepenultimul paragraf fila 71 judecătorul fondului arata ca paratul nu a folosit termenul "nelegal.

Apelantul-reclamant reamintește câteva dintre afirmațiile calomnioase:

.. „a „favorurilor financiare” de care Editura care i-a preluat patrimoniul („Humanitas”) beneficiase, în anii următori pe seama bugetului public”. „Editura ta care el a devenit acționar prin „privatizarea” Editurii Politice, a beneficiat de „favoruri financiare” de ordinul sutelor de mii de euro de la bugetul public”, „Un control al Curții de Conturi din primăvara anului 2002 releva faptul ca editura Humanitas SA, patronata de Gabriel Liiceanu și coordonata financiar atunci de directorul economic Ioana Patapievică, soția lui Horia Roman Patapievică, a beneficiat de generoase reeșalonări ale datoriilor către Bugetul de stat și de scutiri de la plata penalizărilor de peste 235.000 euro. Cifra de afaceri a Editurii Humanitas este azi în jur de 20 de milioane lei iar cea a întregului Grup Humanitas tinde spre 11,5 milioane de Euro. Oare acum ca s-a redresat financiar, ar putea Liiceanu să doneze cei 235.000 de euro de care a beneficiat de la stat pentru un spital? Sau, de ce nu, pentru Catedrala Națională?

Apelantul-reclamant demontează în continuare calomnia „ștergerii datoriilor la stat”.

An de an, Grupul Humanitas (format din editura Humanitas, editura Humanitas Fiction și Librăriile Humanitas) plătește către stat impozite și taxe în valoare medie de peste 1 milion euro pe an și asigură circa două sute de locuri de muncă.

Anii 1999-2000, printre cei mai napastuiți ai perioadei de tranziție, au fost marcați de blocaje financiare în lant, de variații bruște ale cursului valutar, de inexistența creditelor bancare (deci de imposibilitatea împrumuturilor la bani). Mii de firme au intrat atunci în imposibilitate de plată. În acest context, guvernul de atunci a dat în continuare curs acelei dispoziții legale (O.G. nr. 11/1996, așadar acelei ordonanțe din perioada guvernării PDSR care a funcționat și pe timpul guvernării Coaliției și care permitea eșalonarea datoriilor acumulate de societățile comerciale către bugetul de stat, calculându-se, cum era firesc, și majorări de întârziere). De aceasta dispoziție legală au beneficiat mii de societăți, cu datorii infinite mai mari, Humanitas fiind doar una dintre ele.

Eșalonarea (sau reeșalonarea) unei datorii la buget nu reprezintă nimic rușinos. Aplicată corect, ea nu este o „pomana” pe care statul o face cuiva prin relații și pile, ci reprezintă un mod de a ajuta o întreprindere să depășească un moment de dificultate, statul percepându-i majorări de întârziere pentru perioada de amânare la plată a datoriilor restante și asigurându-și în continuare existența unui plătitor de impozite. Ea nu se face prin favoruri și la mica înțelegere, ci, cum am văzut, în virtutea unei dispoziții legale. Humanitas a solicitat eșalonarea datorita unei lipse temporare de lichiditate și, cum spuneam, într-un moment dificil pentru întreaga economie românească.

În anul 2000, Humanitas a primit de la Ministerul Finanțelor, cu titlul de „înlesniri la plată pentru obligații bugetare”, eșalonarea pe o perioadă de 4 ani și jumătate a datoriilor ramase restante în valoare de 3.258.119.741 lei vechi, fiind scutită de plată majorărilor de întârziere aferente acumulate până la data eșalonării (2.783.907.422 lei vechi), dar fiind obligată, în mod firesc și legal, la plată majorărilor de întârziere aferente sumelor eșalonate acumulate pe toată perioada eșalonării (echivalente cu aproape încă odată suma datorată) în valoare de 3.004.554.457 lei vechi. Ea a terminat de plătit aceste sume în luna mai 2005 (datoria restantă eșalonată la plată plus majorări de întârziere aferente). Eșalonarea a fost plătită impecabil de Editura Humanitas - un control al Curții de Conturi realizat în Ministerul de Finanțe la jumătatea perioadei de eșalonare, în 2002 - atenție, sub noua guvernare PSD! - a constatat perfectă legalitate a eșalonării. Bineînțeles, între timp, în întreaga perioadă scursă de la momentul eșalonării până la încheierea ei (perioada 2000-2006), Grupul Humanitas și-a plătit impozitele curente către bugetul de stat în valoare de 13.966.386 lei noi (RONI), recte 4.133.021 de euro (patru milioane o sută treizeci și trei de mii de euro).

Merita văzut, în comparație, și care au fost profiturile nete în perioada 2000- 2006, amintind că acționarii Humanitas au început să-și ridice dividende abia începând cu anul 2005, după ce eșalonarea a fost lichidată, până atunci profitul integral rămânând la dispoziția societăților pentru dezvoltare. Așadar, profitul cumulat net în această perioadă a fost de 6.751.179 lei, adică de 2.037.938 de euro. Concluzia: în perioada 2000-2006, statul a câștigat prin impozite 4 milioane de euro față de cele 2 milioane de euro profit Humanitas, adică de două

ori mai mult decât societatea însăși. Se poate spune că din această eșalonare a unor datorii, statul român și-a recuperat integral impozitele eșalonate, a obținut din majorări de întârziere aproape încă pe atât și, în plus, din funcționarea curentă a Humanitasului din anii care au urmat eșalonării a obținut milioane de euro impozite

Din toate acestea rezulta că este un fals total, să se afirme că editurii Humanitas i s-ar fi șters vreodată vreo datorie existentă la bugetul de stat. Singura facilitate (ajutorul de care a beneficiat gratis O.G. nr. 11/1996) pe care a avut-o Humanitas în anii amintiți a fost eșalonarea și amânarea la plată a datoriilor, însă nu gratuit, ci cu plată majorărilor de întârziere. Potrivit descrierii de mai sus, orice afirmație privitoare la vreun favoritism datorat unor „bunăvoințe politice” reprezintă o calomnie grosolană, izvorâtă din dorința expresă de a murdări imaginea Grupului Humanitas cu trimitere directă la reclamant.

Judecătorul fondului în loc să constate minciunile și denigrările paratului prezintă următoarea motivare "este relevant din punct de vedere al răspunderii civile delictuale în litigiul pendentă a stabili dacă afirmația paratului se poate înscrie în limitele dreptului la exprimare, cad chestiunea legalității acordării acestor înlesniri depășește prezentului litigiu" -paragraf 4, pagina 72. Din probele administrate a rezultat că eșalonarea și amânarea la plată a datoriilor s-a făcut pentru toate persoanele care îndeplineau aceste condiții și avea aplicabilitate pentru toate aceste persoane. În aceste condiții paratul trebuia sancționat pentru afirmațiile făcute.

11) *Cu privire la următoarele afirmații instanța de fond nu le analizează și evident nici nu le sancționează deși ele sunt clar neadevărate iar paratul încalcă limitele libertății de exprimare impuse de alin.2 al art 10 al Convenției Europene.*

"Curtea Europeană a Drepturilor Omului are pe rol o cerere în care este atinsă între altele și privatizarea fostei Edituri Politice a PCR transformată de Andrei Plesu în Editura Humanitas și atribuită prin Ordin de ministru al Culturii, în Guvernul FSN Iliescu-Roman, prietenului și colegului sau din Grupul pentru Dialog Social, Gabriel Liiceanu. Mai mult: conform procesului aflat pe rol la CEDO în Afacerea Humanitas a fost implicat și un alt membru al GDS și totodată al Consiliului Frontului Șelării Naționale (CFSN): cunoscutul activist Gabriel Andreescu.

"Chestiunea aceasta (privatizarea Humanitas) se regăsește, sub un anumit aspect, chiar și într-o cauză aflată pe rolul CEDO. Este vorba în principal de un proces care, în prealabil, a avut loc în țară și a vizat libertatea de exprimare".

Instanța de fond motivează "în opinia tribunalului nu se poate reține o faptă ilicită a paratului care a informat opinia publică despre existența unui proces despre care a arătat că vizează libertatea de exprimare."

Evident că nu există un dosar aflat pe rolul CEDO care să vizeze aceste aspecte. Cu atât mai mult cât paratul nu a oferit date și informații concrete despre această cauză care nu are ca obiect privatizarea Humanitas.

În aceste condiții este evident că trebuia sancționat încă o dată comportamentul mincinos al paratului care a indicat un lucru precis "existența unui dosar la CEDO" tocmai pentru a da mai multă greutate neadevărurilor spuse prin altă minciună, fiindcă orice cititor poate concluziona "Dacă și CEDO analizează, înseamnă că este adevărat ce spune paratul".

12) *Apelantul-reclamant a indicat de asemenea minciunile și denigrările aduse reclamantului raportat la calitatea de membru fondator al acestuia la Grupul pentru Dialog Social, respectiv:*

a) Grupul pentru Dialog Social a fost înființat de Andrei Plesu și Gabriel Liiceanu împreună cu un agent KGB și unul al Ungariei comuniste;

b) Gabriel Liiceanu a preluat patrimoniul de lux al UTC transferat Ministerului Culturii fără acoperirea legii;

c) Reclamantul ar fi vinovat de corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influență, conflict de interese, devalizare;

d) fondatorii GDS, printre care se număra și reclamantul, sunt persoane care au legături cu Securitatea sau cu servicii de informații străine, informatori ai Securității și care au intrat ei în posesia unor bunuri de mare valoare, aflate în patrimoniul statului.

e) Grupul pentru Dialog Social este legat indisolubil de tot ce a însemnat și înseamnă FSN;

f) GDS este, probabil, cel mai tenebros grup organizat de trafic de influență și control a vieții politice și culturale din România;

g) membrii GDS, printre care și reclamantul au intrat în mod ilegal în posesia unor bunuri ale statului între care imobilul din Calea Victoriei 120 etc;

Cum motivează judecătorul fondului în fața acestor evidente?

Arată că în opinia Tribunalului, acestea reprezintă judecați de valoare, opinii personale și nu pot atrage răspunderea civilă delictuală a paratului, reclamantul fiind membru fondator.

Paratul acuză reclamantul că "face parte dintr-un grup organizat" (acesta este chiar sintagma folosită de parat, reținută chiar de către judecătorul fondului în paragraf 1 din pagina 73 "Silviu Brucan le aproba colegilor săi de grup"). Cine face parte din acest grup organizat în opinia paratului? Reclamantul și Andrei Plesu înfierăți până la acest moment ca "dușmani ai poporului" alături de un agent KGB și unul al Ungariei comuniste.

Apoi cei patru sunt acuzați direct de faptele cele mai dezastruoase pentru România

Paratul îl acuză direct pe reclamant, ca în calitate sa de membru fondator al GDS, se face vinovat de corupție la cel mai înalt nivel, trafic de influență, devalizare. Acestea sunt fapte precise. Afirmația paratului Victor Roncea în Evenimentul Zilei cu privire la aceste aspecte, este cu atât mai gravă cu cât era de multă vreme cunoscut în spațiul public că aceasta "informație" este doar o intoxicație născocită de rămășițele propagandei național - comuniste din anii 1990.

Grupul pentru Dialog Social (GDS) a fost prima organizație non - guvernamentală liberă înființată în România pe 31 decembrie 1989, este o asociație independentă, cu caracter nepatrimonial, care și-a propus și a reușit să apere și să promoveze valorile democrației, libertățile și drepturile omului.

Grupul pentru Dialog Social este un grup independent, care nu se subordonează nici unei grupări politice și care refuză orice colaborare cu cei care au susținut vechiul regim. Astfel paratul afirmă că Grupul pentru Dialog Social nu este forul moral al societății civile și este, probabil, cel mai tenebros grup de influență și control a (!) vieții politice și culturale din România". Astfel paratul Victor Roncea afirmă nici mai mult nici mai puțin că un anume grup de intelectuali ar fi condus, decenii de-a rândul, o teribilă și foarte eficientă acțiune de subminare a vieții publice românești: respectivii s-au „vopsit” în culorile dreptei și s-au pretins anticomuniști, dar în fapt au făcut tot timpul jocul FSN-ului (de care au fost și inventați), al PSD-ului, al Securității, astfel „controlând” eficient nu numai politica, ci și cultura națională. De asemenea, GDS beneficiază numai de folosința sediului sau, folosința obținută în mod legal prin Hotărârea de Guvern, care nu a fost anulată pentru nelegalitate.

13) Astfel, paratul Victor Roncea prin articolele sale din Evenimentul Zilei a denigrat premeditat și concentrat reclamantul și a transmis informații mincinoase opiniei publice urmărind discreditarea și afectarea imaginii sociale și profesionale a reclamantului, lezând în mod grav drepturile nepatrimoniale ale reclamantului constând în onoare, demnitate, reputație și imagine.

În drept: art.1357, 1358 Noul Cod Civil, art. 10 alin.2) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art.72 și urm. Noul Cod Civil, Art.252 Noul Cod Civil, Art.253 alin 3 Noul Cod Civil, Art.253 alin.4 Noul Cod Civil, art.257 Cod Civil, articolul 1, 2, 3, 4, 5, 9, 10 din Codul deontologic al ziaristului adoptat de Clubul Român de Presă .

Apelul este nefondat.

Apelantul reclamant supune controlului judiciar reținerile primei instanțe cu privire la seria de articole ce vizează înființarea Editurii Humanitas și a Grupului de Dialog Social, reproșând acestora omisiunea de a observa că, în ansamblu, articolele publicate de părât sunt elementele unei campanii de denigrare, fără bază factuală. În esență, apelantul arată că scopul publicării articolelor a fost compromiterea acestuia, părâtul abătându-se de la rolul destinat presei, acela de informare a opiniei publice cu privire la subiecte de interes general.

Curtea reține că prin aplicarea conjugată a criteriilor desprinse din jurisprudența CEDO :

relația dintre dreptul la libertatea de exprimare prevăzut de art. 10 și dreptul la imagine, bună reputație și viață privată protejate de art. 8 din Convenție; calitatea, funcția sau notorietatea persoanei supuse criticii jurnalistice; stilul jurnalist, forma și contextul în care este formulat și transmis mesajul critic; interesul public pentru tema dezbătută de jurnalist; buna-credință a jurnalistului; raportul dintre judecăți de valoare și fapte materiale concrete; doza de exagerare și provocare specifică limbajului jurnalist; protejarea surselor jurnalistice, tribunalul a concluzionat în mod corect că, prin seria de articole avându-l ca subiect pe reclamant, nu s-au depășit limitele criticii admisibile.

Articolele de presă considerate de către apelant ca fiind ofensatoare au ca temă înființarea Editurii Humanitas, prin preluarea patrimoniului fostei Edituri Politice, înlesnirile fiscale acordate de Stat editurii de-a lungul timpului, constituirea Grupului de Dialog, subiectele dezbătute în articolele incriminate fiind de interes public general. O informație de interes public trebuie să urmărească conștientizarea publicului cu privire la interesele sale generale, într-un context social existent la un moment dat și la modul în care acestea pot fi satisfăcute. Totodată, interesul public este dat și de persoana reclamantului, a cărui notorietate a fost dobândită prin implicarea în viața culturală și politică din România.

Oricine are statutul unei persoane publice (indiferent de domeniul de activitate și indiferent dacă este sau nu funcționar public sau demnitar) sau care, în orice fel, suscită interesul justificat al publicului, se prezumă că își dă un consimțământ implicit, tacit, în a se expune mai abrupt atenției presei, având în vedere, între altele, rolul acceptat al presei de a fi „câinele de pază al societății democratice”. În astfel de cazuri a fost acceptat că, atâta timp cât există un rol al publicului de a primi informații, persoana cu privire la care se dezvăluie acele informații nu mai poate opune dreptul la viață privată ca barieră pentru răspândirea informațiilor, care ar putea fi limitat, limitarea sau chiar afectarea fiind, în astfel de cazuri, legitimă. Deși persoanele publice se bucură de protecția acordată prin articolul 10 paragraful al doilea, exigențele de protejare ale reputației sale trebuie puse în balanță cu interesele discutării libere ale unor probleme de interes general.

Așa cum s-a statuat în jurisprudența CEDO, ori de câte ori presa relevă aspecte ce vizează o persoană publică, este îndeobște acceptat că astfel de persoane trebuie să manifeste o mai mare îngăduință, toleranță, în aducerea la cunoștința publicului a anumitor informații (*Oberschlick c. Austriei; Vereinigung demokratischer Soldaten Österreichs si Gubi c. Austriei*).

În raport de aceste statuări ale Curții Europene pentru Drepturile Omului s-a exprimat și judecătorul primei instanțe, referirea la toleranța de care trebuie să dea dovadă persoana publică devenită subiect de presă neavând semnificația dată de apelantul reclamant, de chemare la îngăduință sau iertare, ci de subliniere a faptului că întinderea criticilor admise în ceea ce îi privește pe oamenii cu o anumită notorietate este mai mare.

Se susține de către apelant că tribunalul prezintă două motivări care se exclud: pe de o parte, reține că articolele incriminate reprezintă „comentariile proprii ale jurnalistului pe tema respectivă”, iar, pe de altă parte, afirmă că „pârâul a redat opinia altor persoane”.

Curtea reține că tribunalul a făcut o analiză punctuală a fiecărui articol de presă și că motivele pentru care a considerat că nu s-au depășit limitele criticii admisibile au fost diferite de la caz la caz. Prin urmare, nu se poate reține o contradicție în motivarea instanței, distinctă în funcție de conținutul concret al fiecărui articol. De altfel, un articol de presă poate să conțină, concomitent, atât opiniile jurnalistului cât și opinia unor terți, fără a se putea considera că un astfel de text este lipsit de consecvență.

Apelantul apreciază că modul în care a fost expusă situația Editurii Humanitas, respectiv modul de numire în funcția de administrator a lui Gabriel Liiceanu de către Andrei Pleșu, ministru la Ministerul Culturii la vremea respectivă, inducerea ideii că actul numirii în funcție a fost un „cadou” făcut pe relații de prietenie, că patrimoniul Editurii Politice a fost semnificativ și că, în acest fel, reclamantul a fost favorizat ulterior, la momentul privatizării, nu respectă realitatea, nefiind făcută proba verității de către pârât.

În acord cu un principiu reiterat și în cauza *Dalban c. României*, Curtea EDO a admis că libertatea de exprimare conferită mass media presupune existența unor limite mai largi în ceea ce privește întinderea acesteia, jurnaliștii bucurându-se, așadar, în exercițiul acestei libertăți, de o doză de exagerare ori chiar de provocare cu privire la judecățile de valoare pe care le emit, fără a fi ținuti să le demonstreze realitatea. Cu toate acestea, o judecată de valoare nefundamentată pe nicio bază factuală poate apărea ca fiind excesivă, situându-se în afara ariei de protecție conferite de articolul 10 al Convenției cu jurisprudența CEDO.

În cauză, baza factuală este reprezentată de Ordinul Ministrului Culturii 82/21.02.1990, prin care s-a înființat Editura Humanitas și prin care reclamantul a fost numit director, jurnalistul prezentând o opinie cu privire neconcordanțele și deficiențele pe care le-a identificat în cuprinsul acestui act.

Chiar dacă, prin modul de expunere a anumitor fapte, se amplifică importanța sau se acordă o semnificație acestora, nu poate fi reținută prezentarea într-o manieră care excede libertății de exprimare jurnalistică, ci tocmai exagerarea specifică stilului jurnalistic caracteristic timpului, fiind evident că, în era informației de orice tip, limbajul publicistic este în continuă căutare de inedit, de aspecte incitante, forța mesajului mediatic având ca finalitate captivarea prin orice mijloace a potențialului client care, citind publicația, o menține pe piața de profil. Pe lângă conținutul propriu-zis al informației, și modul de prezentare a acesteia constituie o caracteristică a jurnalismului, de aceea redactarea articolelor prin sugerarea unei conexiuni între anumite evenimente, întrebări retorice, exacerbarăa unor întâmplări, are scopul de a atrage atenția și a determina publicul să le citească. Nu se poate imputa, deci, intimatului, că nu a folosit informațiile deținute în legătură cu anumite fapte, prin publicarea unor articole prin care știrea să ajungă la cititor în mod sec, printr-un limbaj rigid și anost. Dincolo de substanța ideilor și informațiilor exprimate, articolul 10 protejează modul de exprimare (*Jersild c. Danemarcei*).

În plus, abordând tema privatizării editurii în articolul din 30 ianuarie 2019, pârâtul a făcut trimitere la articole de presă anterioare, reluând exprimarea folosită de alți jurnaliști, iar utilizarea cuvântului „ilegalități” este rezultatul preluării opiniei lui Valerian Stan, fost șef al guvernului CDR, cu privire la subiectul privatizării Humanitas. Articolul conține și referiri la un control al Curții de Conturi din anul 2002, având ca obiect reeșalonările de datorii și scutirea de plata unor penalități datorate de Editura Humanitas, toate aceste informații conducând la concluzia că articolul este rezultatul unei documentări minuțioase, care evidențiază buna credință a jurnalistului.

Cu privire la articolul al cărui conținut se referă la „ștergerea datoriilor la stat” apelantul reclamant susține greșita apreciere a tribunalului în sensul existenței bazei factuale, întrucât s-a demonstrat prin probele de la dosar că a existat o eșalonare și o amânare a acestora, cu plata unor majorări de întârziere, astfel că, în mod, riguros, nu se confirmă că Editura Humanitas a fost beneficiara unui privilegiu.

Curtea constată că, prin adresa nr.431581/22.07.2000 emisă de Ministerul Finanțelor, se dispune scutirea de plată a Editurii Humanitas pentru suma de 2.783.907.422 lei reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, și pentru suma de 2.674.635.363 lei reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe salarii, prin urmare există o bază factuală suficientă pentru articol. Se observă că se aduce la cunoștința publicului scutirea de plata a majorărilor de întârziere, fără a se afirma caracterul nelegal al acestui beneficiu, astfel că este nefondată critica ce vizează lipsa de rol activ a primei instanțe, care, în opinia apelantului, ar fi trebuit să verifice condițiile de acordare a acestor înlesniri fiscale pentru a aprecia veridicitatea informației. Examinând afirmația prin prisma întregului articol publicat de pârât, se constată o îmbinare între judecăți de valoare și anumite elemente cu caracter factual. Însă, o judecată de valoare se poate dovedi excesivă dacă este total lipsită de temei factual (*Jerusalem împotriva Austriei*) or, nu aceasta este situația din speță.

Așa cum s-a mai arătat, libertatea de exprimare este aplicabilă și „informațiilor” ori „ideilor” care ofensează, șochează sau deranjează, iar pentru a constitui o încălcare a art.8 din

Convenție care protejează dreptul la reputație, un atac împotriva reputației unei persoane trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să cauzeze un prejudiciu victimei prin atingerile aduse dreptului acesteia la respectul vieții private (*A. împotriva Norvegiei*).

Este temeinică și legală reținerea tribunalului potrivit căreia informarea opiniei publice despre existența unui proces aflat pe rolul CEDO, care ar atinge, printre altele, și privatizarea Editurii Humanitas, nu constituie faptă ilicită, neputând fi identificat vreun element care să poată fi caracterizat ca ofensator. Informația despre existența procesului a fost oferită de Valerian Stan și a fost inserată în articol cu mențiunea că reprezintă afirmația acestuia. În plus, existența procesului la CEDO, în care Valerian Stan figurează ca reclamant, invocând încălcarea libertății de exprimare, este dovedită cu un extras de pe site-ul Curții Europene pentru Drepturile Omului, în timp ce, la fila 198, volumul II din dosarul tribunalului, s-a depus extras de pe site-ul administrat de Valerian Stan, în care se face istoricul proceselor în care acesta a fost chemat în judecată pentru publicarea unor informații privind Editura Humanitas și Editura Politică. Prin urmare, există o bază factuală pentru a susține existența procesului la CEDO, chiar dacă nu are strict ca obiect privatizarea Humanitas.

Înființarea Grupului de Dialog Social constituie subiectul unui articol din 21 ianuarie 2019, în care se afirmă că reclamantul este membru fondator alături de un agent KGB și unul al Ungariei comuniste. Calitatea reclamantului de membru fondator al GDS este o realitate, iar afirmația ce îi vizează pe Silviu Brucan și Alin Teodorescu nu justifică acțiunea de apărare a propriei demnități atâta vreme cât nu i se impută colaborarea cu vreun serviciu de informații. Pe de altă parte, au fost depuse la dosar stenograma ședinței din 12 iunie 1994 a Comisiei Senatoriale pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989, în care se consemnează susținerea generalului Neculicioiu Victor cu privire la Alin Teodorescu, precum și un extras Wikipedia în care Silviu Brucan este prezentat ca agent sovietic. În cuprinsul articolului se face trimitere la această stenogramă, cu menționarea împrejurării și a identității celui care a făcut afirmația, iar în ceea ce îl privește pe Silviu Brucan, jurnalistul menționează numele unor autori străini care au studiat evenimentele din decembrie 1989 pe afirmațiile cărora și-a bazat concluzia.

Și conexiunea dintre GDS și FSN, pe care o face ziaristul, are o bază factuală din moment ce în cuprinsul articolului este publicat un document prin care Gabriel Liiceanu și Alin Teodorescu se adresează Consiliului FSN pentru aprobarea trecerii în patrimoniul GDS a clădirii din Calea Victoriei nr. 120, ce a aparținut fostului UTC, subiect ce intră, de asemenea, în sfera interesului public și pentru care s-a documentat în prealabil, demonstrând buna credință.

Art.10 permite și publicare unor texte ce pot aduce atingere demnității unei persoane, dacă subiectul este de interes public și a fost tratat cu bună credință (*Verlagsgruppe News GmbH c. Austria*).

Afirmația „GDS este, probabil, cel mai tenebros grup organizat de trafic de influență” are semnificația unei judecăți de valoare care nu se referă, însă, direct la reclamant. Maniera în care este prezentată concluzia autorului articolului este, într-adevăr, dură și vehementă, dar nu se conturează o faptă determinată la adresa reclamantului, ci o opinie a jurnalistului la adresa GDS formată pe baza documentelor și informațiilor pe care le-a avut la dispoziție.

Legat de judecățile de valoare, Curtea a arătat că acestea trebuie să fie bazate pe niște fapte adevărate, dar necesitatea existenței acestei legături poate varia de la un caz la altul. În cauza *Oberschlick c. Austriei*, Curtea a respins argumentul că simpla utilizare a termenului «idiot» este suficientă pentru condamnarea penală pentru insultă, atâta timp cât autorul a furnizat în același articol o explicație obiectivă acceptabilă, intenția jurnalistului nefiind aceea de a afecta în mod gratuit reputația persoanei căreia îi era adresat apelativul. Alegerea modurilor de exprimare pe care le utilizează jurnaliștii rămâne la latitudinea acestora.

Nici în modul în care se prezintă situația sediului din Calea Victoriei 120 nu se poate identifica o afirmație precisă legată de legalitatea demersului GDS de intrare în posesie. Sunt prezentate faptele, așa cum rezultă din documente: preluarea de către GDS în folosință a imobilului din Calea Victoriei, data acordării personalității juridice a GDS, lăsând la latitudinea

cititorului cheia în care interpretează faptele prezentate. Mai mult, fragmentul din articol îl are în centru pe Silviu Brucan, și nu pe reclamant.

Desfășurarea unei campanii jurnalistice, fie ea și critică, cu privire la o persoană publică, nu reprezintă în sine o acțiune ilicită sau nelegitimă, câtă vreme seria de articole și campania în ansamblul său nu depășesc limitele mai largi recunoscute de art. 10 din convenție jurnaliștilor atunci când se exprimă asupra unor subiecte de interes public, așa cum s-a dezvoltat în considerentele anterioare.

Fiind în situația de a pune în balanță libertatea de exprimare și dreptul la viață privată, instanțele naționale nu trebuie să stabilească o ierarhie între cele două drepturi, ci să găsească un interes legitim care să justifice opțiunea pentru unul sau altul dintre cele două drepturi concurente într-o anumită situație.

În măsura în care libertatea de exprimare se exercită pentru analiza unui subiect de interes general sau cu privire la activitatea unei persoane publice, această libertate trebuie considerată ca reprezentând principiul în acest raport, iar protecția vieții private constituind excepția. Din contră, dacă motivul exercitării libertății de exprimare nu este unul de interes general, de regulă, viața privată a persoanei trebuie protejată.

În raport de circumstanțele speței, tribunalul a reținut în mod legal și temeinic că restrângerea exercițiului dreptului la libera exprimare nu este justificat, urmând ca apelul să fie respins ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge ca nefondat apelul declarat de apelantul-reclamant **Liiceanu Gabriel**, cu domiciliul ales la

, împotriva sentinței civile nr. 2983/18.12.2019, pronunțată de Tribunalul București – Secția a III-a Civilă în dosarul nr. 8752/3/2019, în contradictoriu cu intimatul-pârât **Roncea Victor Alexandru**,

Cu recurs în 30 de zile de la comunicare.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 25.11.2020.

Președinte
Maria Dalina Oancea

Judecător
Liviu Eugen Făget

Grefier
Marinela Valentina Bojă

Red. M.D.O.
Tehnored. T.I.
4 ex.
Jud. Fond:
Tatiana Severin.

Conform cu originalul
GREFIER